

5

**МИКИ
СПИЛЕЙН
АЗ, ЕДИНАКЪТ**

Мики Спилейн

Аз, единакът!

Заклещиха ме в един бар на Второ авеню и изчакаха блъсканицата от вечерящи да се източи навън, преди да стегнат обръча – двама нафукани усмихнати левенти с последен модел „Келис“ с тясна периферия, които им помагаша да се смесят с тълпата от млади дребни чиновници.

Но и двамата имаха едва забележимо изкривяване на лявата ръка, което се получава от прекомерно дългото носене на пистолета само от едната страна и което все пак ги правеше малко по-различни.

След като влязоха, те издърпаха столовете от двете ми страни и се подготвиха да действуват рутинно, но аз им спестих всички неприятности, които бяха предполагали, че ще им създам. Довърших си питието, прибрах рестото и се изправих.

– Тръгваме ли?

Без да променя размера на усмивката си, единият от тях, с бледосини очи, каза:

– Тръгваме.

Аз се ухилих, кимнах на бармана и тръгнах към вратата. На улицата едно нежно подбутване ме насочи на север, а след това друго ме накара да завия зад ъгъла, където беше паркирана колата. Единият седна зад волана, а другият от дясната ми страна. Не усетих пистолетът му да се отрие в бедрото ми на височината, на която би трябвало да се намира, и по това заключих, че момъкът от дясната ми страна го държеше в ръката си.

Пред вратата ниско трътлесто мъжле стоеше разкранено, с ръце в джобовите, с поглед, зареян в нищото, но наблюдаващ всичко. Друг един седеше върху перваза на прозореца встрани от мене, без да каже нито дума.

Градският часовник на площада отмери девет. Зад гърба ми вратата към вътрешния кабинет се отвори и някакъв глас каза:

– Вкарайте го!

Усмихнатият левент ме пропусна пред себе си, последва ме в стаята и затвори вратата.

Тогава за първи път ми се прищя да не се бях правил на такъв умник. Чувствувах се пълен идиот – бях постъпил толкова тъпо, и докато се опитвах да събера мислите си, усетих хладината, която ме обгръщаше като зимна мъгла. Сключих челюсти и се ухилих, явно не се готвех да се разбърбря, и се оставих да се наслаждат на омразата ми към тях, в която бях обвит като в собствената си кожа.

Ченгета. Цивилни, но ченгета. Петима пред мене, един зад гърба ми. Още двама в стаята отвън. Все пак в тия петимата имаше нещо

различно. Калъпът явно беше същият, но металът изглеждаше по-мек. Дори и да имаше някакви остри ръбове, то те бяха добре скрити, макар и готови да лъснат всеки миг, подобно острието на автоматичен нож.

Петима мъже в едноредни костюми в най-различни оттенъци на сивото и сивото, с тъмни строги вратовръзки върху снежнобели ризи, които загатваха за една тържественост, нямаща нищо общо с обикновената полицейска практика. Пет чифта безчувствени, но изпитателно вперени очи, които изглеждаха някак си прекалено бдителни и не чак дотам радостни.

Но мършавият в края на масата изглеждаше по-различен, наблюдавах го съвсем хладнокръвно и знаех, че ме мрази в червата си, както го мразех и аз.

От мястото си до вратата Усмихнатия левент каза:

– Знаеше за нас. Очакваше ни.

Гласът на мършавия беше напълно безизразен.

– Прекалено си досетлив за... боклук.

– Не съм от боклуците, с които обикновено си имате работа.

– От колко време знаеш? Свих рамене.

– Откак започнахте – казах му. – От две седмици. Те се спогледаха – раздразнени и дори донякъде гневни. Единият от тях се наведе напред над бюрото със зачервено лице.

– Как разбра?

– Казах ви, че не съм обикновен боклук.

– Зададох ти въпрос.

Погледнах отново към наведения напред мъж. Юмруците му бяха стиснати така, че кокалчетата му бяха побелели, но кръвта се беше отдръпнала от лицето му.

– И аз съм я играл тая игра – отвърнах. – Всяко животно усеща опашката си, когато я има, независимо колко е дълга. Аз усетих моята още от първия ден, когато ми я прикачихте.

Мъжът погледна през мене към Усмихнатия левент.

– Вие знаехте ли го?

Моето другарче до вратата зашава неспокойно, а след това:

– Не, сър.

– А имаше ли поне някакво подозрение? Отново колебание.

– Не, сър. В никой от докладите на останалите смени не се споменава за това.

– Страхотно – каза мъжът, – направо страхотно! След това отново погледна към мене.

– И си могъл да се отървеш от опашката си?

– По всяко време.

– Разбирам. – Той замълча и засмука устната си. – Но ти си предпочел да не го правиш. Защо?

– Да речем, че съм бил любопитен.

– Значи изпитваш любопитство към някой, който е дошъл може би да те, убие?

– Разбира се – потвърдих аз. – Неразумен човек съм. Знаете го.

– Мери си приказките.

Ухилих му се толкова широко, че белегът на гърба ми се опъна.

– Върви по дяволите.

– Чуй сега...

– Не, ти ще чуеш, ти, вонящ дребен мъряч... не ми разправяй да си меря приказките. Не ми разправяй, че имаш някаква въшлива работица, която трябва да се свърши, защото ще ти кажа къде да си я завреш. Не се опитвай да ме заклешиш само защото имам присъда...

Левентът зад гърба ми престана да се усмихва и процеди:

– Оставете го да се наговори.

– По дяволите, разбира се, че ще ме оставите да си кажа всичко. Ня-мате избор. Да не мислите, че се бъзикате с някой освободен под гаранция или доносник, дето бере шубето на ченгетата. Мразя ченгетата изобщо, а в момента – вас, мърячи такива, в частност. Това леко изнудване носи всички белези на скалъпената работа и ако се захванете с него, ще затънете до ушите.

– Това ли е всичко?

– Не – казах. – Сега приключвам играта. Съгласих се да дойда до тук, за да видя каква е работата, и завоня. Затова си тръгвам. Ако си въобразявате, че не мога, сложете ръка върху мене и се опитайте да ме спрете. Тогава, маймуни такива, ще прекарате дълги приятни часове в опити да обясните тая постановка на двата вестника, където имам приятели.

Мършавият каза:

– Свърши ли?

– Да. Сега си тръгвам.

– Не си тръгвай.

Спрях и го изгледах. Никой не беше помръднал, за да ми препречи пътя. Имаше нещо натегнато в начина, по който всички стояха по местата си, нещо изцяло погрешно в хода, който се готвех, но не бих могъл да направя. Усетих как гърбът ми се напрегна и казах:

– Какво?

Мършавият се извъртя на стола си.

– Спомена, мисля, че си любопитен човек. Върнах се обратно до масата.

– Добре, приятел. Но преди да ме подхлъзнете, отговорете ми на някои въпроси.

Мършавият кимна с безизразно лице.

– Вие сте ченгета.

Той отново кимна, но в очите му като че ли проблесна нещо.

– Добре, ще уточня. Ние сме ченгета... в известен смисъл.

Попитах:

– А кой съм аз?

Отговорът му беше безразличен и методичен:

– Райън. Ирландец. Шестнадесет ареста, една присъда за нанасяне на телесна повреда. Подозрения за участие в няколко убийства, няколко кражби и случаен свидетел на три случая на убийство. Поддържа връзки с изявени престъпници, няма явен източник на доходи, ако се изключи пенсията за частична инвалидност от Втората световна война. Понастоящем на адрес...

– Достатъчно – казах аз. Той спря и се облегна назад.

– Освен това си доста интелигентен.

– Благодаря. Карал съм две години колеж.

– Това има ли някакво значение от криминална гледна точка?

– Няма никакво значение от каквато и да е гледна точка. Сваляй картите.

Пръстите на ръката му леко забарабаниха по масата.

– Знаел си, че те следим в продължение на две седмици. А знаеш ли защо?

– Първото, което ми едва на ум, е, че сте ме турили на мушката, за да ме вербувате за доносник – казах аз. – Ако е това, просто сте си загубили времето, защото не сте достатъчно хитри, за да ме спипате в крачка.

– Значи ти се мислиш за по-хитър от цяла една правораздавателна институция?

Те ме наблюдаваха. Никой не казваше нищо. Най-накрая аз се обадох:

– Добре. Аз съм любопитно момче. Изложете всичко бавно на езика на боклуците, така че да не изпусна най-пикантните моменти.

Всички останали се изнесоха от стаята, когато мършавият им даде

знак с глава. Той започна:

– Има една работа, която трябва да бъде свършена. Ние не можем да се заемем, защото са намесени няколко фактора. Единият от тях е прекалено ясен за разбиране – твърде е възможно... и дори е напълно вероятно да сме познати на онези от... противниковите сили. В другата причина е замесен психологическият фактор.

– Ама то от хубаво по-хубаво.

Той продължи, сякаш изобщо не ме беше чул.

– Нашите подразделения са високо професионални. Но макар и онези, които са подбрани да попълват редовете ни, да са от най-висока класа, така да се каже, елит... те все пак имат някои задръжки, които цивилизованото общество им е наложило. Може би ти ще успееш да довършиш.

Аз кимнах.

– Разбира се. Нека си опитам къмета да отгатна. Ти имаш нужда от животно, нещо като подобрена порода, което да не е ръбато като костюмираната ви пасмина, и искаш някой играч от центъра, който да клъвне на стръвта ти. Близко ли съм?

– Близко – отвърна той.

– Все още те слушам.

– Имаме нужда от някой с признат талант. Като тебе. Някой, чийто ум би могъл да се справи на съвсем същото ниво с... противниците. Нуждаем се от някой, чиято криминална предразположеност би могла да се насочи по определени канали.

– Животно – казах му аз – от най-гадна порода. Може би нещо като чакала, който се върти из гората с едрите, без да можеш да го заловиш.

– Доста изчерпателно като описание.

– Не съвсем. Останалото е, че ако бъде убит, той няма да липсва, няма да бъде броен за загуба.

Наместо отговор той каза:

– Това не е точно „езикът на боклуците“.

– Но улучих, а?

– Улучи – потвърди сериозно той.

Поклатих бавно глава. „Братко!“ Отдръпнах се от масата и се поизправих.

– Мисля, че имаш грешка в терминологията, приятелче. Замесеният фактор е не психологически, а философски. Единствено призивът ти е психологически. Подхвърляш ми залъгалки, момко.

– Аз... не мисля, че ще свърши голяма работа, ако те подработя на

патриотична вълна.

– Правилно предполагаш. Можеш спокойно да си завреш разветите флагове, глупостите за дълга към родината и всичко останало.

– Тогава на какво да се позова?

– На любопитството и на още нещо. Парите!

– Колко?

Ухилих се наистина широко – направо лицето ми се разполови.

– Сто бона, приятел. За това, което искаш, една бала. Свободни от такси, без поредни, в дребни употребявани банкноти.

– А какво точно искам от тебе?

За забавление го отиграх без увъртания.

– Ти ме светна, приятел. Патриотизмът не съществува на нито едно от местните равнища. Ако минем на интернационално ниво, сещам се само за три полета на действие, в които бихте ме използвали. Наркотрафикът през Италия, Мексико или Китай; нелегалните златни пратки до Европа; и най-накрая, комунистите.

Той не отговори.

– Колко? – попитах го аз.

– Ще си получиш балата.

– Както казах – свободна от такси, в малки банкноти?...

– Както каза – повтори той. – И още нещо.

– Казвай! – позволи той.

– Какво те кара да мислиш, че работата ще ми хареса?

– Защото мразиш ченгета и политици, а тъкмо такива са хората, които ще имаш шанса да насолиш.

Изгледах го косо.

– Пропускаш нещо.

– Прав си, ирландецо. С тебе вече може да се говори, момче. Пропуснахме, подплатата. Парите са много силен мотиватор, но все пак трябва да има и подплата. Ако приемеш сделката, ще добавим токсин – антитоксин.

– Значи?

– Приемаш ли я? Кимнах.

– Разбира се. Ти какво очакваше да кажа?

– Нищо. – С два пръста той измъкна от джоба си лист хартия и го отгърна така, че се виждаше само линията за подписа и нищо друго, след което ми подаде писалката си. – Подпиши!

Смехът ми изкърна съвсем независимо от мене. За какво да искам да го чета? Нямаше нещо, от което да не мога да се отрека, и нещо,

което да призная и да не мога да опровергая пред съда, а нищо не ме правеше по-любопитен от това първо да подпиша, а след това да поискам да прочета съдържанието. Подписах.

Попитах го:

– За какво става въпрос?

– За нещо, което надали би те зарадвало. За да се защитим или да те защитим при някакви евентуални понататъшни обстоятелства, отсега нататък ти придобиваш правото на известна закрила от закона.

– Каква закрила?

– Ами сякаш току-що си се наел за ченге.

Приех го кротко и заговорих бавно и ясно, за да му дам възможност да не пропусне нито една от казаните от мен думи. Мина доста време, преди да изчерпя въпроса. Лицето му беше пребледняло, а устните му се бяха изтеглили назад в тънка черта.

– Свърши ли? – попита той.

– Това е всичко от езика на боклуците, което ми едва на ум в момента.

– На мене това уреждане на въпроса ми харесва точно толкова, колкото и на тебе. Просто е неизбежна необходимост, иначе нямаше да го правим. Вътре си.

– Предполагам, че мога да изляза?

– Няма да можеш.

– Добре, сам си го търсех. А сега какво ще правите, ще ми набивате разни работи в главата или какво?

– Нищо подобно. Просто ще ти бъде дадено едно име. Ще откриеш този човек. След това каквото е нужно да се прави, ще го правиш.

– По дяволите, приятел, не можеше ли да се изясниш?

Усмивката му отново се върна:

– Изясняването е твоя работа. Картичката ще се изясни от само себе си. Ще разбереш какво трябва да правиш.

– Дума да няма. Страхотно! – След което попитах: – Кого?

– Името е Лодо.

– Това ли е всичко? Той кимна.

– Това е всичко. Просто го намери. След това ще узнаеш какво да правиш.

– И след това мангизите?

– Цяла дебела бала. Повече, отколкото си имал през целия си живот.

– С колко време разполагам?

– Няма ограничения.

Засмях се с леко сърце. Погледът му се напрегна, когато смехът се заизлива от устата ми.

– Просто ей така, за спорта, преди да сме дръпнали шалтера, името на приятелчето... дето ви упъти към мене?

– Един мъж на име Билингс. Хенри Билингс. Познато ли ти звучи?

Нещо затисна смеха в гърлото ми.

– Да, познавам го.

Дали го познавам? Този въшлив мъряч, който изтропа на военната полиция, че съм задигнал десет хилядарки в злато от някакъв швабски трезор през четиридесет и пета, и докато аз лежах в карцера заради няколкото подхвърлени монети, намерени във войнишката ми торба, той изчезна с цялата плячка. Денят, в който се доберях до него, щеше да е последният в живота му.

Тъй като знаех, че нищо не е проличало по лицето ми, попитах:

– А къде мога да го открия?

– В Бруклин... в гробищата.

Искаше ми се да издъня стените на стаята. Бях отглеждал омразата си прекалено дълго, за да ми се изплъзва по този начин. *Бях чакал цели тринадесет години.*

– Какво му се случи?

– Беше застрелян.

– Нима?

– И той се опитваше да открие онова име. Отново казах:

– Да?

– Преди да умре, ни препоръча тебе. Той ни каза, че си единственият, когото познава като по-голямо копеле от самия себе си.

– Излъгал ви е.

– Все още ли си навит?

– Разбира се. – *Сега вече нямаше да изпусна тази работа за нищо на света. Все някъде Билингс беше купил нещо с онези десет хилядарки и каквото и да беше придобитото, сега то беше мое независимо от това, кого трябваше да отстраня по пътя си към него.* – Откъде да започна?

– От един телефонен номер. Беше у Билингс.

– Чий? – попитах аз.

– Ще трябва ти да откриеш. Ние нямаме представа. Той бръкна за

втори път в джоба си. Извади от там бележник и написа в него телефонния номер, централата на Мъри Хил. Сложи го пред очите ми, след това откъсна листчето и поднесе под него запалена клечка кибрит.

Навън спрях такси и се отправих отново към главната артерия, като по пътя се опитах да обмисля положението. Налични бяха всички характерни белези на клопка за лапнишарани и по някакъв начин аз бях този, който трябваше да оправя нещата. Аз, чистокръвният бруклински ирландец, самият стар Райън, устремен право към утешителната награда – пластмасово гърненце.

Братко – помислих си, – съвсем не съм нов в този бизнес. В тия работи съм от много години и съм си поживял леко и охолно, без особено натягане. Дори коравите момчета от големите отбори в жилищните квартали са се отказвали там, където аз съм успявал.

На 49-а улица и Шесто авеню спрях таксито и продължих пеша до „Джо ДиНучиос“. Влязох във вътрешния салон, където знаех, че ще намеря Арт Шей, и се наместих в сепарето срещу него.

Арт е забавен момък. Пише статии за синдикалните издания, но можеше да е от известните телевизионни репортери или дори коментатор, ако не беше оная негова история с някакво курве в Германия през четирidesет и пета. Сега той прекарваше цялото си време в тичане по възложени поръчки и се бяхташе така, сякаш беше решил да се самоубие с работа.

Очите му се впериха в мене над коректурите, в които се беше заровил.

– Какво си захапал този път? Аз му се ухилих.

– Случи ми се нещо забавно.

– Усещането не трябва да е било ново за тебе, Райън. Кого се готвиш да одрусаш?

– Арт – започнах аз, – кажи ми нещо. Чувал ли си някога ченгетата да използват калтак за нещо друго освен за доносник.

Тъглчетата на очите му се присвиха напрегнато.

– Не. Не и свестните момчета във всеки случай. Какво си замислил?

– Нищо специално. Просто се интересувам от някои неща.

– Някоя интересна история?

– Може би.

– Ще ми я разкажеш ли?

– Още не. Нещата все още не са се подредили. Може би ти ще ми

помогнеш с някои подробности. Чувал ли си някога за мъж на име Билингс?

Очите му станаха малко по-широки.

– Същият, когото застрелях преди известно време? Кимнах утвърдително.

– Имаше само едно кратко съобщение в дъното на колоната във вестника. Говореше се за уреждане на сметки между шайки. – Той изведнъж млъкна и ме погледна сериозно. – Райън... спомням си, че преди десетина години ти говореше нещо за затриване на някакъв мъж със същото име. Да не си го опукал ти?

– Нямах тоя късмет, приятел. Опукал го е някой друг.

– Разговорът е увлекателен, Райън. Карай нататък.

– Добре, чуй това. Убийството на Билингс не е дребна работа. Това приятелче е знаело нещо толкова тлъсто, че да не слиза от първите страници в продължение на седмица.

– Какво например? Поклатих глава:

– Аз също съм отскоро в играта.

– Как се забърка?

– Билингс е знаел нещо и е бил сигурен, че заради него ще убият и мене. Това е последното, което е направил в живота си, но го е изпипал добре. Тоя възлив гадняр трябва да се е гърчил като змия, само и само да оживее, след като ми скрои оная шапка, и се е постарал да ми го върне тъпкано. Така да е. – Млъкнах и се ухилих, ама наистина широко. – Поне си е мислил, че го прави.

Арт подпря брада на ръката си и кимна.

– Какво мога да направя за тебе?

– Като акредитиран репортер имаш достъп до официална информация. Намери всички показания, дадени от Билингс, и всички подробности около това, как е бил убит. Ще можеш ли?

– Няма да е много трудно. Тези работи се пазят в архива. – Той замълча за миг, а после каза: – Даваш ми прекалено малък червей за такава голяма кукичка.

– Благодаря ти. – Измъкнах се и се изправих. – Да си чувал някога за човек на име Лодо?

Той се замисли за миг и после поклати глава.

– Нищичко. Важно ли е?

– Кой знае. Все пак си помисли.

– Разбира се. Къде мога да те открия?

– Спомняш ли си триетажната от кафяв камък на Папа Мани?

– Вдясно на Втора?

– Сега съм там. Живея в сутеренния апартамент.

Номерът от централата в Мъри Хил, който мършавият ми беше дал, не беше телефонен. Беше кодирана парола за допуск в зала за конни залагания, която действуваше на самия Бродуей. Това не беше нещо, което очаквах полицаите да знаят, нито дори мошениците.

Но аз го знаех. Дори напоследък поработвах там. От последния път бяха минали около три седмици. Момчето на вратата ми смигна и каза:

– О, Райън, влез да потрошиш някой и друг долар. Мястото се беше променило малко. Явно се бяха стекли мангизи. Таблото беше по-голямо, имаше безплатно алкохол и на мястото на обичайните дървени пейки стояха тапицирани столове.

Джейк МакГафни излезе иззад гишето за плащанията, видя ме и тръгна към мене.

– Да си сменим работата, момче?

– Не и с мене, Джейк. Харесвам си моята повече. На мене ми дай сигурни неща.

– И тука ги има – захили се той. – Каква муха ти е влязла в главата?

Подхванах го подръка и го завлякох до гишето.

– Някой да те е закачал?

– Знаеш далаверата тук, Райън. Подкупи не даваме. По дяволите, ченгетата знаят, че връткаме, но сме прекалено бързи, за да ни заклещят.

– Никой ли не се опитвал да се включи?

– Я стига бе, приятел. Откак ударих една ръка в съда, момчетата от горните квартали ме оставиха намира. Разбира се, определиха известни граници, но и това е достатъчно. Никой вече не ме закача. Ти какво търсиш?

– Познаваш ли Билингс?

– Разбира се. Него го гръмнаха. – След това той замълча, а лицето му се изопна. – Да не е оставил никакви следи до тук?

– Нищо, което да може да се разкрие. Ченгетата имат някакъв стар код за влизане, който той носел записан у себе си.

Лицето на Джейк се отпусна и той извади цигара, която веднага запали. През дима сподели:

– Значи всичко е наред. Щяха да ме ударят на мига, ако се бяха докопали.

– Джейк... имаш ли някаква идея за какво може да са опушкали Билингс?

– Идея? – Гърдите му се разтресоха в беззвучен смях. – Абе, човек, аз зная защо.

– Защо, Джейк?

– Имаше дванадесет хилядарки в джоба си, когато излезе оттук. Едно конче на име Анис Фуут и здравата му провървя.

– Откога започна да се навърта тук?

– От около месец може би. Ще се опитам да си припомня точно кога е играл за първи път, ако искаш...

– Кой го доведе?

– Гонзалес. Знаеш ли го малкия Хуан Гонзалес... оная, дето извади хлапето от река Хъдзън навремето и снимката му излезе по вестниците. Мотаел се долу по доковете, когато оная жена се разпищяла и...

– Къде мога да го намеря сега, Джейк?

– Гонзалес ли? – Той изглеждаше крайно изненадан. – Уби се преди три седмици. Натоварил се до козирката и изскочил право пред някакъв камион. Умрял бързо. На място.

Попитах:

– А имаше ли семейство?

– Май само жена. Чакай... Сега ще ти кажа по-точно.

Той мина зад гишето и се разрови в картотеката си, докато най-накрая откри онова; което търсеше. Беше кратко сведение за Хуан Гонзалес и когато запомних данните, аз го подадох обратно на Джейк.

– Задръж го, ако ти е нужно – предложи той.

– Не ми трябва.

Хуан Гонзалес беше живял на 54-а, няколко къщи навътре от Десето авеню. Това беше един от крайните квартали, където размесването на отритнатите от всички социални прослойки представляваше благодатна почва за едно нестихващо насилие. Лусинда Гонзалес живееше във вътрешен апартамент на втория етаж. В тези сгради звънците никога не работеха, затова просто се качих и почуках на вратата. Тя се отвори на верижка и едно красиво мургаво лице се показа в процепа и попита:

– Си... кой сте вие?

– Лусинда Гонзалес?

– Си.

– Искам да поговорим за Хуан. Мога ли да вляза?

Тя се поколеба, сви рамене, след това затвори вратата и откачи верижката. Влязох вътре, а тя се облегна на вратата.

– Да ти кажа, не ми приличаш на полицаи.

– Правилно.

- Но не си и от приятелите на Хуан.
- Откъде знаеш?
- Неговите приятели са свини, всички до един. Не приличат на хора. Просто свини.
- Благодаря.
- Какво искаш?
- Искам да понауча едно-друго за Хуан. Женени ли бяхте?
- Тя се усмихна кисело.
- Не в църква, но не и това, което искаш да кажеш. Този път аз й се усмигнах леко.
- Добре, пиленце... ще ти го кажа по друг начин... Хуан се е натоварил и се е самоубил. Той...
- Така ли? – Сарказмът й беше прекален. Млъкнах и я оставих да се доизкаже: – Хуан не пиеше, сеньор.
- Какво те дразни, Лусинда?
- Ти ме дразниш, сеньор. – Ръцете й бяха обгърнали така плътно гърдите й, че ги бяха изкарвали наполовина над деколтето. – Изглеждаш ми точно като човек, който е могъл да го направи.
- Да направи какво?
- Да накара Хуан да полудее от страх. А може би да го подгони така, че той да претича пред камиона и да бъде убит. През цялото това време чаках, защото знаех, че ще се появи някой. Все някого трябваше да изпратят. Просто нямаше друг начин. И ето те тук, сеньор, сега мога да те убия, както си го бях намислила.
- Тя разтвори ръце. В едната държеше патлак с къса цев и от това разстояние нямаше как да не улучи.
- По-добре ще е да си напълно сигурна, пиленце. Гласът й беше станал истерично спокоен. В очите й блестеше някаква безумна радост, което ме навеждаше на мисълта, че тя обръща дебелия край на тоягата. Това се готвех да направя и аз.
- Аз съм сигурна, сеньор. Попитах я съвсем хладнокръвно:
- Откъде знаеш?
- Мога да различа хората, от които би се уплашил Хуан. Ти си от тях. Мислел си, че парите са били у него, когато си го убил. Не бяха. Тия десет хиляди долара бяха тук, сеньор.
- Десет хиляди... – Казах го почти на ум, но тя ме чу.
- Усмивката й беше зла.
- Но вече не са тук. На сигурно място са. В банката са и са мои. Хуан умря заради тия пари. Сега можеш да го последваш и ти.

Трябваше ѝ прекалено много време, за да натисне спусъка. Явно първо си помисли за Хуан и очите ѝ се навлажниха в най-неподходящия момент. Стоварих ръката си върху нейната и изстрелът близна кожата ми, докато изтръгнах пистолета от юмука ѝ. Когато започна да пиши, я зашлевих през устата и я тръшнах върху някакъв стол. Тя се опита да налети отново, но я пернах с опакото на ръката така, че едва не си навехнах пръстите. Изцъкленият безумен поглед изчезна и сега пред мене имаше само едно изкривено от страх лице.

Когато реших, че ѝ стига толкова, казах:

– Хайде, успокой се. Няма да ти направя нищо. Тя не ми повярва. Прекалено дълго беше живяла с една-единствена мисъл.

– Лусинда... никога не съм и виждал Хуан. Не му търся парите. Ясно?

Тя кимна.

– Откъде изпаднаха десетте хилядарки?

По лицето ѝ се изписа явно предизвикателство. След това то отново беше завладяно от изражението на недоверие, страх, омраза и инат.

Казах ѝ:

– Виж к'во, сладурче. Ако поискам, мога много лесно да те накарам да проговориш. Няма да е никак трудно. Ще те накарам да пишиш и да говориш и пак да пишиш и пак да говориш, направо няма да можеш да се спреш. Схващаш ли?

Тя кимна бързо и изплашено.

– Но не ми се иска да ти правя нещо лошо. Няма да свърша нищо такова. Разбра ли?

– Си.

– Тогава да опитаме пак... Откъде дойдоха десетте хилядарки?

Тя нервнo прекара пръсти през косата си.

– Веднъж си дойде от доковете и ми каза, че скоро ще се върнем отново на острова. Само че вече нямало да живеем в глинена колиба, а в хубава къща. Каза, че сме щели да имаме много пари, че дори можело да направим околосветско пътуване.

– Кога беше това?

– През седмицата преди да го убият, сеньор.

– Тогава у него ли бяха?

– Не. – Тя се изправи живо, отиде до масата, извърна се и се опря на нея. – Но тогава щеше да ги взема. Чувствуваше се много добре. Но не пиеше.

Тя сви рамене.

– След това се промени. Стана потаен. Не искаше да ми каже къде излиза. Не искаше да ми казва нищо. Ама нищичко. Същата вечер той... умря... – За момент тя замълча и зарови лице в дланите си, след което продължи: „... прибра се и взе нещо от тайното си място.“

– Какво взе?

– Не зная. Не беше много голямо. Мисля си, че може би е било пистолет. Навремето държеше там пистолет, увит в парцали. Но не ми показа. Излезе за някъде около час. Когато се върна, носеше ония пари. Даде ми ги и каза да съм ги скриела. След това излезе.

– Къде?

– Къде, къде, да го убият, сеньор. Каза, че отивал... как точно го каза... да уреди нещата.

– Мангизите са твои.

– Наистина ли са мои?

Подхвърлих пистолета в ръката си и след това го тропнах на масата.

– Разбира се, че са твои – успокоих я аз. – Защо не?

Тя вдигна пистолета, огледа го внимателно и след това отново го остави на масата.

– Много съжалявам... насмалко да те застрелям.

– Трябва да съжаляваш повече, че не си го направила. Това е все пак сравнително лесен начин снимката ти да се появи в сутрешните вестници.

Усмивката ѝ беше мрачна.

– Да, като Хуан. – Тя отвори едно чекмедже в бюфета, извади оттам две заглавни страници от сравнително скорошни броеве на местните вестници и ми ги подаде. На едната Хуан беше герой, на другата мъртвец.

Но на втората имаше нещо, което си бях мислил, че ще откроя. Шофьорът на камиона, който беше ударил Хуан, седеше на бордюра и плачеше.

Тръгнах към вратата. Преди да я отворя, попитах:

– Хуан споменавал ли ти е някога името Лодо?

– Лодо? Си. Два пъти съм го чувала да казва това име. Беше по времето, когато стана потаен.

Отново затворих плътно вратата.

– Кой е той?

– Каза това име насън, сеньор. Дори не съм го питала.

Затворих внимателно вратата зад гърба си и слязох надолу по

Аз, единакът!

стълбите.

Беше започнало да вали и над улицата се разнасяше зловоние.

Камионът, който беше премазал Хуан, беше от автопарка „Абърт“ в Бруклин. На забързания дребен бос обясних, че съм застрахователен детектив, а той ми каза, че разполагам с двадесет минути до пристигането на Хари Пийлър, затова да съм седнал да го изчакам.

В пет и четиридесет влезе нисък слаб мъж с посивели коси и момичето, което беше в помещението, се обърна към него:

– Този господин чака за среща с тебе, Хари. Застрахователен детектив.

– Вие във връзка със... злополуката, предполагам.

– Ами да.

– Беше ужасно. – Той ме погледна унило. – Приключих вече с шофирането, господин Райън. Не мога отново да се кача зад волана.

– Искам да ми разкажете всичко за онази вечер.

– Но аз вече разказах...

– Имали сте възможност да поразмислите над всичко оттогава насам, господин Пийлър. Предполагам, че всяка подробност се е въртяла в ума ви поне едно хиляда пъти, нали?

Той простена:

– О, Боже, да. Да, всяка нощ. Не мога да го забравя.

– Разкажете ми за това, господин Пийлър.

– Как бих могъл да ви обясня нещо толкова шантаво? Беше три часа след полунощ и по улиците нямаше жива душа. Карах към моста, когато онова момче изскочи право срещу онзи, паркирания камион. Право под колелата!

– А тичаше ли?

В първия момент той не отговори. Когато вдигна поглед, по лицето му беше изписано тъпо недоумение, след това каза:

– Като че ли летеше.

– Какво?

– Знам, че звучи откачено, но си беше точно така. Трябва да е стоял там и да е чакал дълго. Не притича. Прелетя като гълъб. Нали разбирате? Може би е искал да се самоубие. Като гълъб.

– А възможно ли е да е връхлетял като блъснат?

Очите на Хари Пийлър се разтвориха широко от изненада. Той преглътна мъчително и след като размисли, каза:

– Може... да е било и така.

– Премислили сте и това, нали? Той отново преглътна. Успокоих го:

– Вината не е ваша. Вие не сте могли да направите нищо, за да го

предотвратите.

Той не гледаше към мене. Беше присвил очи към далечната стена на гаража, когато го чух да казва:

– Някой прибяга зад камиона. Сигурен съм. Трябваше ми време, за да си го спомня, но съм сигурен! Аз крещях някой да извика лекар. Беше доста време преди да се беше появил някой. Все пак зад онзи камион имаше човек.

Изправих се и го потупах по рамото.

– О'кей. Сега по-добре ли се чувствуваш?

– Така си е – усмихна се той. – Не съм имал намерение да убивам никого, но ми е много по-добре, когато зная, че не съм можел да го предотвратя.

– Точно така. Оставаш на волана.

Понаобиколих съседите на Хари Пийлър. Той живееше в квартала си от дълго време и беше типичен глава на семейство. Всички го харесваха. Когато приключих с въпросите, бях вече напълно сигурен в едно нещо.

Хари Пийлър не е бил нищо повече от случаен съучастник в убийството.

Дъждът беше започнал отново и беше напъхал всички граждани на сушина. В „Динучиос“ беше претъпкано и миришеше на бира и влажни дрехи. Арт ме чакаше във вътрешния салон. След като седнах, го подканих:

– Хайде, давай!

– Разбира се. Убит е с един куршум 38-и калибър в гърдите и с два в стомаха. Има и нещо, което вестниците не са съобщили. Не е бил застрелян там, където е настъпила смъртта. Моето предположение е, че е бил пренесен дотам с кола. Полицаите, които са пристигнали първи на местопроизшествието, не казват нищо, затова предполагам, че той не е говорил точно преди да хвърли тона. И още нещо: докато разбутвах тази история, се натъкнах направо на стена от изпепеляващи погледи, което ме наведе на мисълта, че под нея се крие нещо наистина парещо. Добрах се до всичко това само защото ми помогна мой добър приятел... изглежда, има недоволство от страна на едрите риби.

– Какво друго около Билингс?

– Накратко – последният му адрес е в някакъв хотел в града, под фалшиво име. Проследили са и двата му предишни адреса, но нищо повече.

– Източник на приходи?

– В последната му стая са открили богат асортимент от фалшиви зарове, неразпечатани, но белязани тестета с карти за игра с много прилична опаковка и печат. Бил е измамник. По намерените сметки и кибрити може да се заключи, че е работил из евтините заведения наоколо и в Джързи.

– Десет години – казах аз. – През цялото време е бил под носа ми, а никога не съм го засичал.

– Радвай се, приятел! – Той прелисти бележника си и се зачете в страниците, за да подбере по-важната информация. – Още нещо. Намегах двама негови подставени партньори, с които е бил в комбина преди смъртта си. Говорел е за дебела пачка, която очаквал да му падне. Щял да дойде и неговият миг. Тогава никой не му обърна внимание.

Замислих се за момент, докато си припомнях как действуваше Билингс в армията.

– А разполагал ли е с много пари за игра?

– Онези от комбината разправят, че винаги разполагал с достатъчно начален капитал, за да измуче някоя тлъста пачка. – Той ме погледна и бутна бележките си встрани. – Хайде сега да чуем какво си открил ти.

Поклатих глава:

– Това е глупаво. Всичко ни извежда отново в началото. Започва и свършва прекалено бързо. Сигурен ли си, че си изкопал всичко за Билингс?

– Да.

Махнах към сервитьора за бира и изпих половината халба на един дъх:

– Започвам да се досещам за някои неща в тази работа, но да видим какво ще излезе. Слушай сега. Билингс беше забавен момък. Все разправяше, че щял да пипне голямата пара дори ако трябвало да чака цял живот. Плъзна ме с десет хилядарки в армията, а когато излязох от карцера, вече го бяха демобилизирали. Той е разчитал на тези пари и ги е използвал като примамка в играта. Не вярвам да е свалил от някого прекалено много. Това е щяло да му навреди. Игрите са били просто „подслушвателен пост“ в очакване на голямата пара. Грижел се е единствено да покрива елементарните си разходи.

След това стигаме да едно момче на име Хуан Гонзалес, който за кратко е бил човекът за разплащане на моя приятел, сдущил се е с него, видял е балата и му е препоръчал залаганията на коне. Дори сам е въвел Билингс в салоните. Всъщност вечерта, когато е бил убит, Билингс е имал у себе си дванадесет хилядарки. Арт подсвирна тихо.

– Бил е напълно чист, когато са го открили.

– Никой няма да остави такава пара да се валя по земята, момче. Това може би е бил мотивът за застрелването му.

– За дванадесет хилядарки в този град можеш да бъдеш очистен както подобава, а не застрелян като псе.

Прекъснах го:

– Чуй ме... този Хуан Гонзалес е убит около две седмици по-рано. Преди това говорел на жената, с която живеел, за големи пари, след това по някаква причина започнал да се страхува до смърт, появил се с десет хилядарки, дал ѝ ги, излязъл и бил премазан.

– Спомням си случая. На първа страница. Той просто...

– Точно за него.

– С други думи, ти твърдиш, че и в двата случая мотивът е вероятно грабеж.

– Да, само че не е. Първо, защото съм включен, и второ, защото цялата история е покрита с похлупак. Всичко се върти в порочен кръг. Сигурен ли си, че си открил всичко за Билингс?

– Бил е погребан на разноски на общината, а единствените цветя на гроба му били от цветарския магазин „Лейзи Дейзи“. Служителят от гробищата си спомни името. Ако искаш ексхумация, ходи си го копей сам!

– Непременно. – Хвърлих банкнота на масата. – Ще поддържаме връзка.

Часовникът ми показваше 9,55 и се чувствавах изморен. Взех такси, слязох на ъгъла на моята улица и тръгнах към вкъщи.

Първото предупреждение дойде от Пийт Псето, който продаваше вестниците си със сподавено, глухо ръмжене. То дойде и от Мама Хъгинс, която ме изчака да мина покрай къщата ѝ, за да изнесе боклука си, както и от тихото подсвирване изпод сенките на отсрещната страна на улицата.

Бяха двама. Непознати. Чакаха ме в апартамента ми.

Минах през задния вход, който Папа Мани винаги използваше, когато полицията нахлуеше във фабриката му за любов. Извадих моя 45-и от кобура, дръпнах петлето му под мишницата си, за да заглуша прищракването, и се притаих в мрака, за да привикнат очите ми.

Единият беше прав и гледаше през прозореца, а другият седеше точно пред мене и именно него подръчнах с хладната цев на патлака.

– Кротко, момчета. Само мръдвате и сте трупове.

Влязох вътре и смушках моето приятелче. Той послушно се

изправи и тръгна към стената. Другият явно също схвана идеята и го последва. Те подпряха ръце на стената и изчакаха да разритам краката им встрани и да включа осветлението. След това измъкнах от кобурите, които носеха на кръста, двата пистолета „Кобра“ и ги сложих върху далечния край на масата. И двамата бяха позеленели от яд.

Момъкът, който гледаше през прозореца, ми беше познат. Бях го срещал в онзи апартамент високо над града. Другият беше ново лице. Той ме погледна смразяващо, след това отмести очи към патлака ми.

– Имате ли разрешително за него? Аз му се ухилих.

– Приеми го за творческа волност, ченге. Там горе подписахме с шефа ви една хартийка, която ми дава известна свобода.

– Тя е само в един екземпляр и може лесно да бъде унищожена.

– Не и за нещо толкова незначително, мърляч такъв. А сега млъквай! Ако си толкова тъп, че не можеш да се вмъкнеш някъде неканен, без да те забележат, по-добре се запиши в пожарната команда.

Другият се намеси:

– Зарежи, Райън.

– Добре – казах аз. – Хайде да чуя какво искате – и да ви няма.

Той ме мразеше мълчаливо. След това успя отново да надене безразличното си изражение.

– За да не усложняваме нещата излишно, искаме от тебе доклад докъде си стигнал.

Отговорих му:

– Никой нищо не ми казва за тая веселба. Пуснат съм на сляпо. Какво очаквате от мене?

– Добре. Какво искаш да знаеш?

– Как се свързахте с Билингс.

– Не сме се свързвали ние. Той дойде при нас. Имаше нещо за продан.

– Като какво например?

– Не знаем. Нещо от международен мащаб, което е достатъчно голямо, за да предизвика бъркотии в страната. Нашите хора отвъд океана са се добрали до информация, че имало безпокойство сред висшите кръгове. Именно оттам открихме, че Билингс е ключова фигура.

– Някой си е изградил организация?

– Голяма поне колкото нашата.

– Карай нататък.

– Билингс очевидно се е надценил. Искаше да продаде онова, което притежаваше. Решихме да се съгласим. Определихме четирима мъже за

охрана... най-отбрани, бих добавил. Работеха в екипи по двама, убиха и четиримата. Четирима отбрани мъже, Райън, идеално обучени, убити като безобидни аматьори. Именно Билингс намери втория екип и каза, че щял да се покрие, и точно тогава спомена за тебе. Изчезна и толкова. Беше не по-лош от тебе в номерата с изплъзването, но въпреки това не изкара много дълго. Заклешили го същата нощ.

– По вестниците не писаха нищо за убийството на онези момчета.

– Не беше трудно да се уреди.

– Да. – Прекосих стаята и си извадих студена бира от хладилника. – Я ми кажете... Билингс беше ли мъртъв, когато го намерихте? Какво ви каза той?

Наблюдавах лицата им. Нямаше къде да се даянат. Само погледите им се срещнаха за миг.

– Добре, Райън, улучи. Не беше мъртъв. Каза, че е бил Лодо. Оттам научихме това име. Не знаем нищо повече за него.

Те не знаеха, а и аз не им казах, че и друг мъртвец е познавал Лодо. И колко ли още? Попитах ги:

– И още нещо... у Билингс бяха ли открити пари? Гласът му прозвуча малко прекалено безразлично:

– Какво имаш предвид?

– В полицейските доклади пише, че бил ошушкан. Това предполага грабеж.

– Е, и?

– А какво е станало с дванадесетте хилядарки? Приятелчето ми процеди през устни:

– Откъде научи за това?

– Пообиколих.

Преди той да беше успял да отговори, на мене ми светна. Всичко това беше второстепенно и напълно невярно, но можеше да означава нещо за тях. Реагирах светкавично:

– Ако си мислите, че съм му продал нещо за дванадесет бона, трябва да сте съвсем превъртели. Е сега вече я оплескахте! Сега вече виждам всичките ви ходове. Вие, прасета такива, ме изнудихте да се набъркам в история с убийства, като сте се надявали да ми сложите примката на врата. И всичко това, докато имам в главата си мисълта, че върша нещо, с което да ви накарам да изглеждате пълни идиоти, каквито всъщност сте, и при това защото вие го поискахте от мене. А аз вече няколко пъти се улавям, че ми е приятно да върша нещо порядъчно срещу заплащане. Братко, какъв наивник съм бил! Значи старото ми другарче Билингс ви

насочва към мене, преди да го открият мъртъв с дванадесет бона в джоба. И хоп, аз на мушката. Това е пълна шуротия, братче. Това, което сте очаквали да направя, е било... да се разтревожа дотолкова, че да пропусна нещо в плана си и да се опитам да отстъпвам, докато накрая направя погрешна стъпка, така ли?

Лека-полека започнах да се успокоявам и когато достигнах нормалното си състояние, аз им се ухилих.

– Момчета, вие сте страхотни мислители, но този път сте я пообъркали. Сега вече ще ви държа изкъсо. Аз съм в играта, а вие извън нея. Ще продължа докрай, каквото и да излезе. Дори в момента съм толкова пред вас, че е чак покъртително, и не вярвам нещо да се промени. Кажете на шефа си да приготви купчината в дребни банкноти, чухте ли ме?

Те не отговориха нищо.

– Искам и още нещо – казах аз, – искам копие от „назначението“ ми и номер, на който може да ви открие човек, изпратени на мое име до поискване в клона на 34-а улица. Искам разрешително за този пистолет, а номерът му е 127569. Запомнете го. А сега дим да ви няма и не се опитвайте да ми прикачвате опашка. Няма да се хвана. Ако имам желание, ще ви звънна и това ще е единственият доклад за развитието на нещата, който ще получавате.

Качваш се на шестнадесетия етаж и попадаш в покрито с плюш фойе, антикварни мебели и прекрасно червенокосо момиче, което се усмихва, и си на територията на „Пийтър Дж. Хейнис III, къмпани, инкорпорейтид“.

Тя ме огледа отдолу нагоре, копче по копче, докато стигна до очите. След това спря и се усмихна малко по-широко. В очите ѝ бях с нещо по-различен от обикновените клиенти на Хейнис, макар и в моя случай това да беше двестадоларовият ми костюм. Ризата ми беше бяла, с нормална яка. Вратовръзката беше черна, плетена и спретнато завързана. Маншетите на ризата се подаваха точно със сантиметър под маншетите на сакото. Бутонелите бяха семпли, но от злато и се забелязваха. Единственото нещо, което не беше на мястото си, беше лицето ми. Не мисля, че изглеждах като типичен клиент на Хейнис. Дори не носех куфарче. Носех само ютията си и това беше една от причините за двестадоларовия ми костюм. Тя не се виждаше.

Червенокосата каза:

– Добро утро.

Отвърнах ѝ:

– Здравей, сладурче.

Тя каза:

– Мога ли да ви помогна?

Отвърнах ѝ:

– Разбира се.

Тя каза:

– Моля...

Прекъснах я:

– Аз би трябвало да ви помоля.

Тя каза:

– Спрете!

Аз попитах:

– Какво ще ми дадете, ако го направя?

Тя се усмихна и каза:

– Вие сте луд.

Аз ѝ се усмихнах в отговор:

– Тук ли е Кармен Смит?

– Би трябвало да е тук – каза тя. – Да, тук е. Очаква ли ви?

– Не.

– В такъв случай не бихте могли да се срещнете с нея.

– И кой ще ми попречи? – попитах аз.

Тя събра усмивката си:

– Няма кой, доколкото виждам. Мис Смит е в дъното на коридора.

Направо ще побеснее.

– Хайде де.

Тя отново ме огледа копче по копче в обратен ред.

– Така си мисля. Влезте, но само колкото за едно добър ден.

Усмихнах ѝ се:

– Само толкова, няма страшно.

Мис Смит беше обградена от две млади секретарки и някакъв педераст. Тя беше седнала зад бюрото, говореше нещо по телефона и драскаше върху сутрешното издание на „Таймс“. Когато влязох, направих знак с пръст към двете кукли и те се изнесоха. На педала му трябваше значително повече време да се усети да погледне към мене. Мис Смит каза още нещо в слушалката и затвори. След това бутна стола си назад и се изправи.

В повечето случаи жените са нищо. Понякога можеш да ги разделяш на хубави и грозни. Понякога можеш да кажеш: тази ми харесва, а онази не.

След това идва денят, в който виждаш някоя напълно различна от

всички останали, която не само харесваш, а която трябва да имаш. Тя е от онези, които дълго са чакали някого и ти инстинктивно усещаш, че този някой все още не е открит. Тя е висока и красива, с широки, изправени като на мъж рамене, но е едрогърда, стегната и съвсем гола под прилепналата си рокля. Тя не се домогва до нищо. Не би трябвало. Не ти е нужно да поглеждаш, за да разбереш, че е дългокрака и закръглена и че между хълбоците ѝ тлее огън, който може да бъде разпалван, разпалван, разпалван...

Изрекох очевидното:

– Мис Смит?

– Да.

– Казвам се Райън.

– Нямам уговорени срещи за сутринта.

– Вече имаш, котенце.

Оставих я да ми се нагледа хубаво. Не ѝ отне много време. Разбра. Не бях там, за да ми пробутва каквито и да е ябълки.

– Бих ли могла да ви помогна?

– Разбира се, миличка. Това можеш.

– Добре, и?

– Цветарският магазин... „Лейзи Дейзи“... в Бруклин, казаха ми, че вие сте изпратили букет на мой приятел.

Много е трудно да се опише с думи трепването, което раздвижи чертите на лицето ѝ.

– Билингс – поясних аз. – Беше убит. Изпратен е бил един-единствен букет цветя. От вас.

И отново същият неудържим наплив на емоции и съчувствие раздвижи погледа и устните ѝ. Тя седна на една страна, типично по женски, с плътно допрени колене, а ръката ѝ върху бюрото леко трепереше.

– Вие... сте приятел?

– Не негов. А ти?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя махна леко с ръка, преди да посегне към книжните си кърпички в чекмеджето.

– Извинявайте. Сигурно никога няма да привикна да приемам спокойно смъртта на хора, които познавам.

– Не го вземай много навътре, сладурче. Той не го заслужаваше.

– Зная, но все пак беше човек, с когото бях близка. Мога ли да попитам кой сте вие?

– Името ми е, Райън, скъпа. По професия бандит-единак. Не от едрите, но все я карам някак.

В очите ѝ се четеше безмълвно предизвикателство.

– Ами аз не... съвсем...

– И как така се запозна с мърляч като Билингс?

– Защо да ви отговарям?

– Защото ако аз не изкопча отговора, ченгетата сигурно ще успеят.

Тя си пое дълбоко дъх, при което твърдите ѝ гърди се повдигнаха и изопнаха роклята. Попитах я:

– Доколко добре познаваше Билингс?

– Първо ми отговорете на един въпрос. След като изглеждате толкова заинтересуван от мене, дали... хайде да го кажем така... проучвали ли сте ме по някакъв начин?

– По никакъв.

– Господин Райън... аз съм комарджийка.

– Добра?

– Една от добрите. Баща ми беше професионалист. Според нуждите си и морала той можеше да побеждава честно и нечестно. Никога не е имало по-добър техничар. Той ми предаде стила си.

– Ти?...

– Майка ми умряла при раждането ми. Баща ми не се ожени повторно. Той ми даде всичко, включително и вещина в техниката на разиграване, която ми позволява да очистя масата във всеки миг, в който пожелаея.

– Това не обяснява нещата с Билингс.

– Аз съм картоиграч, господин Райън. Участвувала съм във всички големи игри, които са ставали в този град. Печеля повече, отколкото от официалната си работа при един дребен дебеланко, който обича да се докарва пред жените. Ако действително сте от подземния свят, поразпитайте сред картаджиите. Сигурна съм, че ще могат да ви обяснят коя съм.

– Не ми трябва да разпитвам. Но това все още не обяснява Билингс.

– Билингс беше шмекер. Имаше нелоша техника, но не беше достатъчно добър, за да се мери с големите. Ако говорим откровенно, биваше го. Един ден седна да играе с нас и го хванах как работи, но го пуснах. Не му видях лицето, докато не го поканих отново. Разбирате ли, господин Райън, типове като него ме забавляват. Способна съм да ги сринна само заради развлечението.

– Здравно ли го скубеше?

– По някоя стотарка. Той имаше пари, но играехме заради картите, разбирате ли? Парите не са чак толкова важни.

- Добър ли беше?
- Много. Но не достатъчно.
- Кога го видя за последен път? Тя дори не се поколеба.
- Три дена преди да бъде убит.
- Можеш ли да го докажеш?

Когато отново възвърна спокойствието си, тя каза просто:

- По-добре да не бях изпращала онзи букет.
- Не е там работата, момичето ми.
- Така ли? А къде е тогава?

– Ти си класна жена. Вицепрезидент на многообещаваща фирма. Докарваш си петнадесет стотачки на седмица от работата си, а когато шефа ти го няма, ти си човекът тук. Притежаваш жилище на Медисън авеню и открити сметки в най-добрите магазини. Освен това обичаш комара. Обичаш да играеш карти. Това изобщо не беше трудно да се открие.

- Мислех си, че не сте ме проучвали.
- Не съм. Научих всичко това от една бърлива портiererка.
- Тогава защо ме смятате за подозрителна, господин Райън? – Сълзите вече блестяха в очите ѝ.
- Изпратила си му букет за пет долара, момиче. Тя не се подвоуми и този път:

- Той беше картоиграч за пет долара, господин Райън.
- А ти си сантиментална?
- Не, просто жест към покойния мошеник.
- Жестът може да се изтълкува като компенсация.
- Когато си мъртъв, това е без значение. Беше просто жест. Сега съжалявам, че съм го направила.
- Не ми харесва, скъпа – казах ѝ меко аз.

Когато вдигна поглед, вицепрезидентката вече я нямаше, въпреки че до преди миг я бях наблюдавал през бюрото. Беше останала само жената, обхваната от леден гняв, вперила в мене широко разтворените си, готови да ме изпепелят, очи. Това продължи около секунда, но разбрах, че нямаше блъф.

Тя каза:

– Баща ми беше известен в Монте Карло. Беше още по-прочут във Вегас. Не беше кой да е. Един ден беше застрелян от някакъв луд тип, който беше загубил тестето със собствените си белязани карти.

- И какво стана с откачения тип?
- Деветгодишната дъщеря на убития мъж му пръсна черепа с

пушка от три метра разстояние.

Попитах спокойно:

– Ти?

– Аз.

– И на него ли изпрати петдоларов букет?

– Не. – Усмивката ѝ беше чиста и широка. – Не, момичето на татко се задоволи само със стрелбата.

– Този жест ми харесва – казах хладно аз.

– Мисля, че беше подходящ. – Тонът ѝ беше в пълно съзвучие с моя.

– Е?

– Изникнало е нещо около господин Билингс. Той беше застрелян и пристигате вие. Не полицията. Вие. Защо?

Обясних ѝ:

– Навремето Билингс ме хвърли на кучетата за десет бона. Мисля, че го е направил отново. Малко съм разтревожен и ми се ще да открия кой е вътре в тази игра.

– И мислите, че може би аз съм едната?

– Не зная, миличка... Но ще разбере наистина скоро.

– Не съжалявам, че той е мъртъв – каза тя. – За мене това няма никакво значение. Все пак може би донякъде се радвам. Не ме засяга и как са ви вкарали във всичко това. Има ли нещо друго?

Аз се усмихнах, изправих се и се наведох над бюрото.

– Да, миличка, има още нещо. Както трябва да са ти казвали милиони пъти, ти си много интересна жена. Никак не ми се щеше да си извън играта. Оттук нататък всичко ще бъде толкова сиво.

Досега тя в действителност не беше се усмихвала. Когато го направи, влажните устни и белите зъби предизвикаха у мен желанието да направя нещо, без значение колко прибръзано щеше да бъде то. Имаше лешникови очи и неочаквано кестеняви коси, засилващи още повече усещането за нещо изплъзващо се, което се опитваш, но не можеш да задържиш в ръцете си.

Беше висока. Не колкото мене, но висока. След като се изправи и ме погледна в очите, тя каза:

– Не... Ще трябва да ви поправа. Никой не ми го е казвал преди.

– Какво да ти е казвал?

– Че съм просто интересна.

– Моите извинения.

– Не се приемат тук, господин Райън. – Тя погледна часовника си и

ми се усмихна. – Вече е почти обяд. Ще ви позволя да ми поднесете извиненията си, докато обядваме.

– Отново взе да става привлекателно. Усмивката ѝ беше леко въпросителна, след това тя схвана какво исках да ѝ кажа. Този път се засмя с глас.

– Нека го кажем по такъв начин, господин Райън... има причина да искам да остана с вас малко по-дълго. Разбирате ли, познавам много мъже... но никога досега не съм обядвала с истински гангстер. Ще вървим ли?

Заведох я на обяд в „Пат Шейнис“. Настанихме се във вътрешната зала, далеч от големите уши и цигарения дим. Когато стековете бяха вече на привършване, почти не беше останало нещо, което да не зная за Кармен Смит.

Тя протегна ръка през масата и я положи върху моята.

– Райън... мислиш ли, че някога ще откриеш кой е убил Билингс?

Обърнах дланта си нагоре и взех ръката ѝ в моята.

– Ще ги открия.

– А дали... не е опасно? Това ме накара да се засмея.

– Не ми се вярва да е като галене с перце. Двамина вече са мъртъвци.

– Двамина?

– Подробности. Едно момче на име Хуан Гонзалес. Да си чувала за него?

– Не, не ми звучи познато. Тогава ми хрумна нещо:

– Виж, Кармен... Когато Билингс се навърташе около тебе... бил ли е някога подплашен?

– Последния път беше... ами, нервен. Играеше направо ужасно.

– Големи ли бяха залозите?

– Този път да. Всички го будалкахме. Не каза нищо.

– Каж ми... споменавал ли е някога името Лодо пред тебе?

– Лодо? – Тя замълча, след което поклати глава.

– Не, Билингс не. Но съм го чувала някъде. Кой е той?

– Не зная... все още. Но ще го открия. Този път тя взе ръката ми между своите.

– Моля те, Райън, бъди внимателен.

– Разбира се, но защо, котенце?

– Може да ми се иска да обядвам отново с великия гангстер. – Тя издърпа ръката си с усмивка, погледна часовника си и се пресегна към чантичката си.

– Време е да вървим, но първо ще се отбия до едно място.

– Върви. Ще те чакам отпред.

Еди Мак и Фатс Сибъл, две момчета, които познавах, говореха нещо с Пат и ме мярнаха на излизане от салона. Фатс каза:

– Намерил си си приятна компания.

– Страхотна. Бива си я, нали, Фатс?

– Проверявали сме я. Бива си я. Истински ад за картоиграчите.

– Така чух и аз.

Еди Мак ме попита:

– Как се запозна с нея?

– Докато душех около Билингс.

Той изсумтя:

– Няма да ни липсва много. – Замълча и ме погледна смръщено. –

Ти познаваше ли го?

– Търсех го, за да го убия, приятел. Само че ми го пушнаха.

Той се огледа неспокойно наоколо и облиза устни.

– Кажу ми, Райън... имаш ли някаква идея кой го е опушкарал?

– Имам идея. Един момък на име Лодо. Да си го чувал?

Този път лицето на Пат би камбаната. Погледът му се измени и нещо странно стана с двата реда зъби в устата му.

Казах му:

– Пат?

Той ми махна с ръка да мълча.

– Човече, това име е само неприятности.

– Познаваш ли го?

– Хич и не искам, момче, но преди няколко дена тук бяха двама тайни представители на синдиката и единият от тях се обади по телефона от вътрешната зала, докато бях в офиса си. Той не знаеше, че съм там, но аз го чувах добре. Когато се заслушах, той казваше, че имало някои набелязани момчета и че Лодо щял да се появи. Явно го беше научил случайно и предупреждаваше другия да изчезва.

– И това ли беше всичко?

– Това ми е достатъчно. Не искам никакви дандании в заведението. Не искам наоколо дори хора, които знаят нещо за подобни хора. До гуша ми е дошло от такива лайна.

– Не го вземай толкова навътре бе, Патси.

– Виж какво, Райън, ако си в тия работи, по-добре върви другаде.

Ухилих му се и кимнах.

Зад тях Кармен идеше към мене и всички погледи в заведението

бяха приковани в нея. Тя поздрави:

– Здравсти, Фатс... Еди. Познавате ли Райън?

Фатс каза:

– Срещали сме се.

Кимнах им и тръгнахме да излизаме. Взехме такси.

– Хитро – провери ме чрез Фатс и Еди. Сега доволен ли си?

Погледнах я и се ухилих.

– Изобщо не съм доволен, котенце.

Усмивката ѝ блесна на мига. Тя притегли главата ми с ръката си и внезапно върху устните ми се разля огнена целувка – жива, влажна и леко тръпчива.

Когато се отдръпна, ми се стори, че го прави прекалено рано. Каза ми:

– Никога досега не съм целувала гангстер. – И прокара показалеца си по устните ми. – Сега вече доволен ли си?

– Не – казах аз и се ухилих.

– Ти си железен, голям пич, наистина голям, грозен и дързък.

– Ей, вицепрезидентите не говорят така.

– Мислех, че така може би ще ме разбереш по-добре – поднесе ме

тя.

– Тогава говори на калташкия жаргон – посъветвах я аз.

За миг тя остана сериозна:

– Ти не си калтак. Познавах някои калтаци навремето.

– О-о?!

– Бих могла да харесвам тебе, голям разбойнико, но никога калтак.

Таксито спря.

– Пристигнахме – казах аз.

– Ще те видя ли отново? – Очите ѝ ме умоляваха да кажа да.

– Само ако кажеш „моля“.

Тя се усмихна и отново докосна с пръст устните ми.

– Моля.

– Ще ти се обадя.

– Ще чакам. Скоро ли ще е?

– Когато открия оня момък на име Лодо.

– Бъди внимателен.

– Разбира се.

Тя слезе и тръгна надолу. Краката ѝ бяха дълги, хълбоците широки, при всяка крачка бедрата ѝ се полюшваха под плата на роклята. Изглеждаше така, сякаш нямаше дреха върху себе си.

С таксито отидох до „ДиНучиос“. Арт не беше там, но Джо ми каза, че се обаждал по телефона у дома на няколко пъти без всякакъв успех, след което излязъл.

Пийнах една бърза бира, магнах на Джо и излязох навън, като застанах на ъгъла с надеждата да хвана маршрутно такси към града.

Именно тогава усетих, че са ми лепнали опашка.

Беше дребен мъж с шлифер от синтетична материя и стърчащ от джоба нагънат вестник. Не беше особено сръчен и когато ме забеляза за първи път, погледът му неволно го издаде. За да бъде напълно сигурен, аз се поколебах още малко на ъгъла и след това поех на запад. Той тръгна след мене, като непрекъснато се оглеждаше през рамо за такси.

Когато мина първото свободно, той го взе, потегли с него и го спря на следващия ъгъл. Знаех, че изчаква аз да взема следващото и след като мина покрай него, да се лепне за гърба ми. Можеше да стане интересно, ако разполагах с повече време. Наместо това аз се върнах до ъгъла и взех някакво такси, което току-що се беше освободило. Бруклинските двама братя явно бяха решили да се докопват до докладите за развитието на нещата по грубия начин.

Ръмязият дъждец се превърна в истински порой, докато стигна до апартамента си. Улицата беше празна и дори Пийт Псето беше отишъл да пробутва вестниците си по баровете. Платих на шофьора, извадих ключа си и хукнах към входната врата. Влязох вътре, включих лампата и разбрах, че съм се хванал.

Двамата стояха вътре, извадили патлаците си, опитваха се да ми пръснат черепа с куршумите, които изплюяха над главата ми, и грозно запсуваха, когато се гмурнах между тях така, че трябваше да стрелят един срещу друг. Претърколих се зад един стол и го ритнах към тях. Видях как върхът на облегалката беше отнесен от куршум. Но аз вече бях извадил пистолета си, бях дръпнал петлето и закръгленият момък срещу мене гушна един тлъст 45-и в гърдите. Другият хукна към вратата, но аз го прострелях в коленете и той се просна и запищя с пълни гърди, докато най-накрая не го цапнах през устата с цевта на пистолета.

Той продължаваше да повтаря непрекъснато:

– Мароне, мароне!

Зад гърба ми другият се закашля, значи все още го имаше.

Казах спокойно:

– Още не боли истински. Гледай какво ще стане след някой и друг час.

Онзи вдигна ръка от коляното си и се опита да достигне пистолета,

който беше изпуснал. Ритнах желязото встрани от него. Очите му бяха ужасяващи в опита си да ме убият с поглед. Опрях 45-ия в корема му.

– Кой ви изпрати, момко?

– Върви...

– Виждаш ли го? Не съм от послушните, благи граждани. Няма да ми е никаква трудност да те гръмна. Имам дори разрешително за желязото. Само че съобразявай бързо, защото не ти остава много време.

Той отново погледна към ръцете си, разтвори широко уста и се отпусна пак на пода.

– Имам нужда от лекар...

– Скоро ще имаш по-голяма нужда от собственик на погребално бюро.

– Виж...

– Говори! – Ръката ми започна да побелява около дръжката на пистолета.

– Райън... беше заповед... беше... – По някакъв начин той като че ли усети, че то щеше да се случи. Огледа се като обезумял наоколо, преди изстрелът от вратата да го довърши. Претъркожих се бързо, преди да ми се беше случило същото. След това осветлението изгасна, а вратата се затръшна плътно.

Може би щях да успея, но се спънах в трупа пред вратата и паднах на земята. Когато включих отново главния бушон и излязох навън, на улицата вече нямаше никой.

Сенките на отсрещната страна на улицата се раздвижиха и аз тръгнах натам. Резтац, сакатият, се беше дръпнал навътре във входа на сутерена, а раменете му потръпваха.

– Видя ли го, Рез? – попитах го аз.

– Отиде към ъгъла, Райън. Скоро след като ти влезе, там спря кола. Тя го прибра.

– Успя ли да ги огледаш?

– Познах единия от тях.

– Кого?

– Дебелогъзия Пиърсън, дебелия мъж.

– Как си го познал? Оттук не можеш да видиш лицата им.

– Не по лицето, а по големия задник и по начина, по който вървеше. Някакво ченге го беше простреляло веднъж отзад и оттогава замята, като върви.

– Аз не го познавам, Рез.

– Бяхме в една и също група в Джързи. Участвувахте в рекетите

около доковете. – Той прокара ръка през лицето си. – А те... още ли са там?

– Да. Мъртви.

– Тук не се чу нищо. Дали ще довтасат ченгетата?

– Остави на мене. Ти само си мълчи.

– Познаваш ме, Райън.

Мушнах една сгъната банкнота в джоба му и го потупах по рамото. Той се ухили и кимна, а аз излязох в дъжда.

У нито един от двамата не намерих нищо. Нито портфейли, нито етикети, нито пък документи. По своему те бяха опитни професионалисти, но в края на краищата бяха станали жертва на неизбежната в занаята им случайност.

Заредих отново 45-ия, прибрах пълна шепа гилзи в джоба си и погледнах труповете. Нещата бяха започнали да се раздвижват. Малко бавно, но все пак схемата се очертаваше и започваше да заприличва на нещо. Когато идеята ми се оформи напълно, изгасих светлината и излязох във вестибюла. Дъждът заглушаваше напълно всички звуци. Нямахше любопитни лица по прозореца... нито следа от някакъв звук, никакви сирени не цепеха въздуха. Нямахше почти никакво движение, само случайни таксите префучаваха под уличното осветление. По бордюрите не се виждаше жива душа.

Останах на мястото си още пет минути, притихнал и дебнеш, след това някой на отсрещната страна на улицата се закашля лошо и повърна шумно – безформената купчина пред една от входните врати се размърда, изправи се и прие очертанятията на окаян скитник, каквито се мотаеха често наоколо. Той запристъпя към Второ авеню, като се подпираше по стените, след това продължи самостоятелно, без опора, и се опита да пресече на кръстовището с колеблива крачка.

В долния край на квартала, иззад завоя, се измъкна автомобил и запали фаровете си така, че пияният мъж замря, заслепен от светлините им. Колата се прибра обратно и загаси светлините със същата бързина.

Чакаха мене. От другата страна, на кръстовището с Първо, трябва да има други.

Вече бях оглавил листата на нарочените за оня свят. Някъде по пътя си бях научил нещо достатъчно важно, за да бъде пречка за някого. Някъде бях направил или научил нещо, или пък се бях сетил за нещо. Някъде се бях докопал до нишка, която ми осигуряваше с предимство пътуване до крайната спирка.

Мами Хъгинс никога не си правеше труда да заключва входа на

мазето си. Използувах това, че не можех да бъда видян, и се измъкнах през нейното мазе. Излязох зад малката ограда, която трябваше да се прескочи, и се озовах на алеята между бакалията на Бени и сградата, зад която онези се криеха.

Тъй като кварталът беше чист, пресякох отново и се вмъкнах в прохода, където Джейми Тохи държеше количките си за пране. Минах по цялата му дължина, свърнах на запад, когато стигнах до улицата, и излязох на Второ. Автомобилът все още дебнеше на пресечката до вкъщи. Ухилих се и свърнах на юг, към дрогерията на Хайми. След около пет опита успях да засека Арт в офиса му и му разказах какво се беше случило. Когато ме попита какво искам от него, гласът му трепереше от напрежение.

– Намери ми всичко за един тип, на когото викат Дебелогъзия Пиърсън – казах му аз. – Вероятно има познати в Джързи.

– Непременно. А какво ще правиш с онова в апартамента ти? Не можеш да ги оставиш да се ваят там, а и е сто процента сигурно, че никой няма да се спъне в тях.

– Защо не се захванеш ти, Арт?

– Да се захвана с какво?

– Ами да наминеш покрай вкъщи и да ги откриеш. Всеки от големите чаршафи ще купи новината ти, особено ако е подкована с достатъчно снимки.

– Да не си мръднал? Слушай...

– Не, ти ме чуй. Вземи го направи. Иначе ще се обадя на чичковците с белите престилки. Дай ми двадесет и четири часа за размисъл, а след това го направи.

Преди да ми отговори, в слушалката се чуваше само тежкото му дишане.

– Добре, приятелче, но това ще са кървави пари. Ченгетата веднага ще писнат за скалпа ти.

– Тъкмо ще настане единодушие.

– Как мога да вляза във връзка с тебе?

– Чрез кафе „Неапол“ на Второ улица. Ще приемат всяко твое съобщение.

Окачих слушалката, взех указателя в ръце и го заразливях, докато открих единствената Кармен Смит – навъртях номера. Оставих го да позвъни дълго, преди да прекъсна леко вкиснат.

Другият номер, който навъртях, беше на Джейк МакГафни. Той нямаше никаква работа и ми каза да намина. Отне ми двадесет минути,

при което краката ми подгизнаха напълно.

Той погледна лицето ми и каза:

– К'во ста'а бе, момче?

Разказах му. Той си забърка питие, а на мене отвори бира.

– Това може ли да навреди на бизнеса ми, Райън?

– Не мисля. Щом очистването на Гонзалес не е имало последствия, значи ти си съвсем чист.

– Опитваш се да се хванеш за нищо ли?

– Къде събираше залози Гонзалес?

– Предимно из заведенията. Имаше си район от... да го речем, двадесетина бара, както и няколко заведения в съседство с жилището му.

– А да е работил към доковете?

– Гонзалес? По дяволите, не! Нямам никаква работа да се навъртам там. Това е районът на момчетата от крайните квартали.

– Именно това си мислех. По колко носеше обикновено в себе си?

Джейк сви рамене и ме изгледа кисело.

– Около двеста-триста за разплащане, а за нови залози донасяше около петстотин. Слаба работа, но ние работим с дребни риби и затова оцеляваме в бизнеса, нали зна'ш?

– А точен мъж ли беше?

– Мечтата на работодателя. Не ми е свил дори десет цента. Това е, което знам. – Той отпи от чашата си. – За какво е цялата тая дандания около Гонзалес, Райън?

– Той също си е имал мечта... той и курвето му да се дигнат на околосветско пътешествие, да си отживеят.

– Той ли? Че с к'во? Никога не е имал пукната пара.

– Имал е десет бона.

– По дяволите, с десет не можеш да отидеш дори до Маями... – Той млъкна, остави чашата си и се втренчи в мене. – Че откъде ще да е взел десет бона?

– Според мене е от онзи младеж, Билингс.

– Нещо не схващам.

– Хич да не ти пука, гледай мене. Има и друго. Името Лодо да ти говори нещо?

Паметта на Джейк за имена беше прекалено добра, за да се замисля задълго. Той поклати отрицателно глава и не остана нищо повече за казване.

Такситата вече караха по-бавно. Видях едно, което спря на светофара, втурнах се през улицата и се вмъкнах в него. Дадох адреса на

Лусинда Гонзалес, а когато слязох, улицата беше притихнала като болно куче.

Под вратата на Лусинда имаше светлина и когато почуках, се чу звукът на отместван стол.

Тя се усмихна отнесено и усетих миризмата на уиски, която се носеше от нея. Затворих добре вратата зад гърба си и казах:

– Лусинда? Онези пари все още ли ги имаш?

Тя приседна тежко и бръсна косите си назад.

– Си... но те не ме радват без Хуан.

– Лусинда... кой е идвал на посещение?

– На посещение? А... съседите. Те идваха. Един братовчед от крайните квартали, и той идва.

– Някой от приятелите на Хуан?

– Те са свини, сеньор.

– Знаеш ли ги кои са?

– Ами да. – Тя се олюля и се опита да се изправи. – Те отплаваха с кораба. – Облегна се тежко на масата, за да запази равновесие. – Единият е Фредо. Другият е Том Испанеца. Те са свини, сеньор. Мислеха, че трябва да ги слушам, и ме удряха. Хуан не го беше грижа.

Заобиколих масата и я прихванах.

– Кой кораб, Лусинда?

Тя сви рамене и се пресегна към бутилката. Не успя да се прицели и ръката ѝ събори шишето. Лусинда зариде. Аз я облегнах назад и изчаках, докато тя се унесе с глава, притисната между ръцете ѝ.

Когато стигнах до Таймс скуеър, спрях, за да реша в кой хотел да отседна. Заложих на „Чеси“ на 49-а и се отправих натам. Преди още да бях изминал един квартал, усетих, че зад гърба ми има някой.

Той приближи бързо, подмина ме и каза „Райън“, без да извърта глава. Пресече улицата под светлините на лампите, поколеба се, след това тръгна по платното против всички правила.

Когато вече никой не можеше да направи връзка, аз също пресякох, тръгнах към 47-а и без да бързам, свърнах зад ъгъла. Там рязко спрях и се лепнах до стената.

Нищо. Изчаках още две минути, преди да тръгна към Диего Флорес, който ме изчакваше в мрака.

Беше по-скоро изплашен, отколкото нервен, а лъскавите му очички се въртяха на всички страни. Диего работеше за Сид Солъмън в салона за залагания на Медисън авеню и обикновено беше много спокойно момче.

– Здравсти, Диего – казах аз. – За какво е тая шетня?

Той заби показалеца си в гърдите ми:

– Приятелче... хлопа ти дъската. Една такава голяма дъска. Какво правиш в града?

– Че защо да не съм в града?

– Не си ли чул още? Абе, Райън, абе момче, как може такива работи, за к'во са ти тия големи хубави уши.

– Слушам те.

– Виж, приятелче... който те капичне, гушва пет бона. Всички са ти се наточили.

– Кой викна черпнята, Даго?

– Не е от нашия клас, приятелче. Плъзнало е по канала на дрогата. Из целия град. Смъркачите са първите, които ще се пробват. Настъпил си някъде котето и ако не се издухаш от града, си мъртъв.

– Откъде иде?

– Чух го при Бъми. Познаваш ли Стан Етчинг? – Кимнах и той продължи: – Той и оня, побърканият му брат, си говореха за далаверата. Откак пречукаха Флетчър на Канарите, те станаха от голямото добрутро. К'ВОТ да е, но сега са се хванали за работа и тая работа си ти. Всички са ти се наточили, приятелче.

– А ти защо не си, Даго?

– Абе, приятел, я зарежи. Винаги си ми удрял една ръка, когато съм имал неприятности.

– Много ли е напечено?

– По-добре да не ходиш по места, където те познават. Заложили са дори в хотелите. Ти си от големите.

– Добре, приятел, благодаря ти. Сега изчезвай, преди да са те засекали с мене.

Той се огледа отново и облиза устни.

– Виж к'во... ще внимаваш, нали? Тая воня я усещам. Иде отгоре, нали разбираш? Да-а, мо'а ти кажа, че нещо гори в тоя град.

– Да.

Когато си тръгна, му дадох пет минути преднина, а след това тръгнах, но подминах „Чеси“. Мярнах Мани Голдън във фойето, а партньорът му Уилис Холмс разговаряше с някакъв шофьор на такси на отсрещната страна на улицата, точно пред „Плойден Хаус“. Двата бяха бивши ченгета, изхвърлени по големия скандал за корупция през четиридесет и девета. Сега бяха гангстери. При това не от най-калпавите. А и още разполагаха с някои доказателства срещу важни клечки в

полицейското управление и можеха да се измъкнат винаги когато пожелаеха.

Просто за да се уверя, минах покрай няколко хотела в близост до Бродуей и когато видях Марио Сен, разбрах доколко напечено беше. Негова специалност бяха едрите риби и никога не работеше за по-малко от десет бона. Това беше нещо като страничен доход, извън обичайната му работа.

Марио беше от наемните убийци на мафията.

Той явно си нямаше никаква работа, затова реших да го произведа. Забих пистолета си в гърба му и го избутах до мъжката тоалетна зад фойето.

Беше наистина смутен.

Позволих му да се обърне и да ме огледа добре, след което му казах:

– Тоя път си клъвнал на голямо, а, момче?

След това го зашлевих през лицето с пистолета и той се тресна доста шумно на земята, стоварих още веднъж желязото върху темето му, за да кротува.

Той вече беше болничък гангстер. Щеше да му е още по-болно, когато босът му го откриеше.

В плика имаше една наистина тлъста пачка от петдесетачки. Лепнаха идеално на джоба ми. Останалото по джобовите не представляваше интерес. Имаше мои снимки. Полицейски снимки. Вероятно ги беше изкопал Голдън или Холмс. Изхвърлих ги в тоалетната чиния, пуснах водата и прерових още веднъж Марио, при което намерих нови четиристотин долара и ги прибавих към плячката си.

Нощта се очертаваше благодатна.

Навън хванах такси и отидох до 23-а улица, извървях пеша два квартала и взех друго, което ме върна обратно. Третото такси ме откара до ъгъла на квартала на Кармен Смит.

Казах на дребничкия портиер зад бюрото, че искам да видя мис Смит и че е достатъчно важно, за да й звънна и да я събуди. Отначало не ми повярва, но аз му се усмихнах и човечецът повярва на мига.

Кармен вдигна домофона, поиска да говори с мене и когато й казах здрасти, ми нареди направо да се качвам горе. Портиерчето все още беше изнервено, затова я оставих да му обясни, че всичко е наред. То изтрака с ченета и ме придружи до асансьора, като не пропусна да ми покаже кой бутон да натисна. Казах благодаря и го натиснах.

Тя ме чакаше в малкото преддверие, отделящо апартамента ѝ от

асансьора. Каза ми:

– Здравей! Ако нямаш нищо против, какво те води тук?

Усмигнах ѝ се:

– Търся къде да преспя.

– О – възкликна тя и разтвори широко вратата, – влизай!

Беше облякла шит по поръчка, дълъг, свободен халат и докато се движеше, той полепваше по тялото ѝ така, че ставаше ясно колко спокойно е спяла – гола и съблазнителна.

Като всяко хубаво момиче тя не беше разчорлена след събуждането си, а устните ѝ аленееха от червилото. Мина пред мене в хола – беше висока дори без обувки. Когато включи лампата в единия край на масата, сенките в стаята се разбягаха, което ме накара да се закова на място и бързо да се огледам, като по-скоро усетих, отколкото оцених скъпите мебели.

Кармен ме погледна озадачено за момент. След това разбра. Усмигна се мило и ми посочи фотьойл. Без да произнесе дума, тя поднесе пиете, подаде ми го и седна срещу мене.

След това съвсем преднамерено кръстоса крака.

Искаше ми се да целуна устните и.

– Добре, единако, кажи какво искаш от мене? – Усмивката ѝ премина в лек смях, който поразреди напрежението.

– Хлапе, можеш здравата да загазиш с това, което правиш.

– Имаш предвид кръстосването на краката ли?

– Не се занасяй.

Тя ми изпрати въздушна целувка през стаята.

– А сега сериозно, защо си дошъл?

– Натясно съм.

Усмивката ѝ помръкна, а след това премина в смръщване.

– Полицията?

– Малко по-зле, сладурче. Белязан съм.

Нямаше нужда от обяснения. Трябваша ѝ само няколко секунди, за да го премели, а след това в поведението ѝ се промъкна някакво напрежение.

– Сериозно ли е?

– Съвсем сериозно. Вдигнали са всички на крак.

Очите ѝ се присвиха замислено. Тя стана, взе чашата ми и я напълни отново. Докато ми я подаваше, каза:

– Ще ти олекне ли, ако ми разкажеш?

– Не, но ще го направя. – И ѝ разказах.

Тя помълча известно време, а след това попита:

– Какво мога да направя за тебе, Райън?

– Прибери ме за през нощта. Никак не ми харесва да ме гърмят, докато спя, а всички места, където бих могъл да отида, са завардени.

– И това ли е всичко? – Тя се изправи и се загледа в мене, прехапала връхчето на показалеца си.

Аз също се изправих и отместих ръката ѝ.

– Не, има и още, но не искам да ти се натрапвам, сладурче.

За миг тя остана в ръцете ми, без да помръдне. След това се притисна плътно към мене, беше топла, женствена, усещах тръпнещото ѝ тяло.

Тя прокара пръст по устните ми, а след това по своите.

– Защо, Райън?

– Като за престъпник съм прекалено чувствителен.

Тя се повдигна на пръсти и ме целуна леко. Усмихна се, направи го още веднъж. Взе ръката ми между дланите си. Заведе ме до гостната стая и отвори вратата.

Сгуши се отново в мене.

– Аз също съм чувствителна. Искам да ми покажеш твоята чувствителност.

– Не сега.

Устните ѝ бяха горещи и много влажни.

– Добре, не сега. – Тя докосна устните ми с езика си бавно и възбуждащо.

Усмивката ѝ стана дяволита и тя започна да прави нещо с ръцете си. След това сви рамене и ми подаде халата, отстъпи и се усмихна отново. Обърна се, тръгна през осветения коридор и влезе в стаята си.

Когато отново добих способност да дишам, праметнах халата върху стола, взех си леденостуден душ и се пяхнах в леглото. Преди да заспя, мислите ми се въртяха около свежестта ѝ, нейната полюшваща се походка, пищните ѝ, но стегнати форми, които сякаш преливаха една в друга и танцуваха в приглушените, призрачни отенъци на мрака и светлината. Брюнетка, помислих си аз, пищна брюнетка с леко червеникави коси.

Радиобудилникът до леглото се включи тихо. Докато се събуждах, бързо съобразих къде съм, а също така, че не бях включвал будилника. Вратата беше леко отворена и халата го нямаше, така че веднага се досетих кой е бил. Бележката до будилника беше кратка и гласеше: „Обади ми се, единако!“ И послеписът беше също кратък: „Изглеждаш много сладък.“ Леглото нямаше завивки, а в момента си бях точно за халат.

Кафето ме чакаше готово в кафеварката, а в кошничката малко датско. Докато похапвах, звъннах в кафе „Неапол“, взех телефона, на който можех да се свържа с Арт, и го навъртях.

В слушалката се чуваха характерните за ресторант шумове и звучни разговори на чужди езици. Дочуваше се музика от автомат, някой крещеше, а Арт беше пиян. Явно беше пил цялата нощ, но се беше наливал целево, което правеше нещата малко по-различни. Опитваше се да налучка думите, като старателно се мъчеше да ги изговаря правилно:

– Райън... намерих ти онова, което искаше.

– Браво. Хайде да го чуя.

– Прегледа ли вестниците?

– Още не съм.

– Ония боклуци... които застреля... в твоя апартамент?

– Да?

– Кълън и... и Станович. От Елизабет, Джързи, ли разбираш? Горили... от доковете. Тоя тук... Дебелогъ-зия Пиърсън... той... искам да кажа, той и Търнър Сафрида, са намерени в една кола в някаква канавка към Хоубокън. Били са убити и двамата. Изглежда, твоите апапи... са я оплескали и са го отнесли.

Картинката беше ясна. Работата ставаше все по-дебела. Щом вече се прибягваше до изстрели, за да се запушат усти, играта ставаше много груба, наистина много груба.

– А докъде са връзките им?

Той премести непохватно слушалката си.

– До големец от най-висш ранг. С дълга ръка, Райън. Стига чак... чак до... до Европа.

– А имената?

Чух леда да потраква в чашата му, след което трябваше да изчакам да преглътне. Най-накрая каза:

– Ония симпатяги от Джързи... Горили на мафията. Били са от шайката... на Лъки. Знаеш ли какво означава това?

– Звучи ми познато. Нещо друго? Той се засмя горчиво.

– Сега ще... те шашна... с нещо, ирландецо. Имам приятел в Рим. Добър приятел. В тамошната им организация. За... американската връзка... той ми подшушна за твоето тайнствено приятелче.

– Какво приятелче?

– Лодо – изхихика злорадо той. – Лодо... много голяма работа. Лодо е... кодовото название на убиеца на мафията по Източното крайбрежие. Убиец от най-висока класа. Скоро ще науча кой е.

– Добре – казах му аз. – Сега се прибираш у дома и никакво мърдане. Чу ли ме?

– Сигурно няма да е веднага. – Той замълча за миг, прокашля се и каза: – Късметлия си ти, ирландцецо.

– Защо?

– Защото ще умреш наистина... Скоро.

Взех такси до 34-а, прибрах плика „до поискване“ от пощенския клон и го отворих на улицата.

Момчетата бяха свършили добра работа. Обикновено за разрешително за оръжие се чака повече от месец. Това беше изкарано значително по-бързо. Напъхах го в джоба си и погледнах другия лист хартия. Върху него имаше седем цифри, а първите две бяха номерът на централата. Намерих монетен телефон и набрах номера.

Мъжки глас каза:

– Да?

– Едрия? – попитах аз.

– Ти ли си, Райън? – запита ме в отговор той.

– Аз. И не се опитвай да проследиш разговора. Гласът му прозвуча напрегнато.

– От какво имаш нужда, ирландцецо?

– Две момчета. Работят на кораб, който е бил тук през седмицата, когато е бил убит мъж на име Хуан Гонзалес. Зная им само прякорите. Единият е Том Испанеца, а другият Фредо... вероятно Алфредо. Достатъчно едър ли си, за да ми свършиш тази работа?

– Достатъчно едри сме.

Излязох от кабинката и стигнах до ъгъла две минути преди една немаркирана полицейска кола да спре в началото и от нея да изскочат неколцина левенти. Другият край на улицата беше блокиран от още един автомобил. Започна систематично претърсване на улицата. Посмях се на безплодните усилия на ченгетата и си тръгнах. Едрия го играеше от средата към двете врати.

Дадох му един час. Имах достатъчно свободно време. Те имаха хора, екипировка и милиони и можеха да се докопат до всяко проклето нещо, което пожелаеха и където пожелаеха.

Обадих се и казах:

– Едрия? Той докладва:

– Двамата мъже са от борда на „Гестри“, който в момента е в пристанището. Том Испанеца е Томас Ескаланте. Другият е Алфредо Лиас. И двамата са от Лисабон. На кораба са от четиридесет и шеста година.

Задържани са за пиянство в различни пристанища, но нищо по-сериозно. Източникът гарантира за почтеността им.

– Благодаря. Предполагам, че не сте си направили труда да ги огледате?

Той долови сарказма.

– В пристанището са, Райън. Поогледахме се, но не ги открихме.

– И какво щяхте да ги питате, ако ги бяхте намерили?

– Все щяхме да измислим нещо.

– Браво на вас – казах аз. – Има и още нещо, което досега не съм си правил труда да ви попитам. Вие, момчета, никога не действувате, без да разполагате с факти или поне с някаква информация.

– Е, и?

– Как така страхте, че Билингс има нещо за продан? Той ми отговори съвсем спокойно:

– Преди около месец двама водолази бяха убити при гмуркане до останките на „Андреа Дория“.

– Четох за това.

– В експедицията са били трима. Третият не се намери никъде.

– Давай нататък.

– Не е ли очевидно? В останките на този кораб има свръхсекретни материали, ако попаднат там, където не трябва, биха могли да изложат на опасност цялата страна, ако ли не и целия свят.

След миг той попита:

– Това достатъчно ли е?

– Достатъчно е – потвърдих аз и затворих.

Отвън не се мяркаше никой и аз излязох от телефонната кабина, замислен над чутото. Съществуваха толкова много възможности. Някои от тях трябваше да бъдат проверени. Тръгнах бавно и оставих главата си да работи свободно. В резултат на това се оформи някаква схема.

От една кабина малко по-надолу по улицата звъннах в апартамента на Арт, за да проверя дали се беше прибрал. Изчаках около дванадесетина сигнала, след което реших, че или е заспал, или е припаднал, и се отказах.

Взех си един вестник от будката. Добре ме бяха издокарали. Снимки и всичко.

Мнението на полицията, изглежда, беше, че става дума за някаква гангстерска престрелка, защото може би съм бил нагазил в чужд периметър. Имаше предположения, че може би съм, бил откаран на старомодното „последно пътуване“. Дотам им стигаше акълът.

Това бяха връзките, които се правеха. За голямото управление, което ме беше набувало в пукотевицата, не се споменаваха нито дума.

Естествената окраска е най-доброто прикритие за животното. В работния комбинезон, който беше нещо като униформа на доковете, се чувствавах леко и удобно. Местните могат да надушат парите ти, да преценят, че си новак, но през цялото време те ще виждат и другото, изписано по лицето ти. Просто че не могат да те минат.

Двама нийоркчани, които познавах, яки бараби, готови на всичко, за да напълнят джобовите, ме пропуснаха да мина с леко кимване и ми направиха място на бара.

Ако и мълвата за наградата да беше разтръбена навсякъде, дотук тя все още не беше стигнала. А може би разсъждавах по обичайния начин... гангстерът мрази да напуска задния си двор. Всяка стъпка извън неговата дупка го прави по-уязвим. Собственото му изкривено чувство за сигурност, което го отвежда в някоя дупка, го кара да бъде близо до нея дори ако умира.

Можеше, разбира се, да има и друга причина. Ню Йорк е голям град. Само мълвата можеше да го обходи бързо... но за тези неща не беше добре да се размишлява. Във всеки момент можеха да разлепят афишите, а и в този район наемните горили винаги бяха подръка.

Двамината, с които разговарях на „Гестри“, не можах да ми кажат много за Ескаланте или Лиас. Според това, което ми разказаха, всичко, което двамата правели, било да ходят в испаноезичните райони на пристанището и да се наливат до козирката. Нито един от двамата нямал постоянна връзка с жена, нито пък имали много вземане-даване с екипажа.

Нито един от двамата не беше умен. И двамата бяха тъпи черноработници, които бяха на върха на способностите си да припечелват в мръсния трюм на товарния кораб.

Просто си бях представял нещата погрешно. Тия не бяха типове за десет бона. Не бяха международни типове. Не бяха типове, които да събудят интерес у някого по какъвто и да е, дори и най-зачукан повод. Появата им в тази история носеше всички белези на влудяващата, разсейваща случайност, нещо като муха в супата, но докато не се срещнеш с тях, не можеш да бъда сигурен.

Преди много време бях овладял изкуството да получавам отговори, без да задавам въпросите. Но се изискваше време. Отне ми цялото време, нужно да се спусна по 57-а улица до Батарейта и още половин дълга на връщане, а междуременно отново се беше мръкнало и заръм

същият отвратителен дъждец, който се примесваше с прахоляка и саждите, вдигнали се над бордюрите, и се напъхваше под дрехите.

Но пък открих Том Испанеца. Беше в средата на настъбралата се тълпа докери и се явяваше нещо като център на вниманието, седнал на бордюра и опрял гръб в еластичната ограда. Ако човек не забележеше дупката в тялото му, направо щеше да го помисли за заспал.

Цивилният полицаи си водеше бележки клекнал и за момент отметна самото на убития с върха на молива си, в този миг всички се раздвижиха и занадзъртах да видят по-добре как стояха нещата. Беше си чисто убийство, наистина професионална работа, един-единствен силен удар под ребрата нагоре към сърцето и толкова.

Пробих си път сред тълпата, излязох отпред и останах там, опитвайки се да определя ъгъла на атаката. Като че ли раздвижих тълпата и още неколцина придойдоха по-наблизо, но ченгето скокна и ревна всички да се разкарали отгук. То взе да плаши един полуипян моряк до мене, който, без да иска, бутна трупа и Том Испанеца тупна странично на земята, а кракът му подритна, като че ли все още беше жив.

Ченгето отново ревна и започна да бута застаналите най-близо. То се извърна към мене, но аз вече се бях отдръпнал, а билетът от многослоен картон, изпаднал от джоба на Том Испанеца, беше под подметката ми. Придърпах го назад, вдигнах го и се запровирах обратно през тълпата.

След секунда вече се вирах в него и отначало го помислих за номерче от заложна къща, но когато го разгледах на светло под уличната лампа, разбрах, че съм сгрешил. Беше пропуск за двама на испански за едно от увеселителните заведения в района. Смачках го в дланта си, хвърлих го на улицата и му теглих една благословия.

След това се поразмислих и отново го вдигнах. Ако Алфредо Лиас беше един от двамата, той вероятно щеше да бъде на това място. Пропускът беше за следващия ден; заведението беше гадно място с оле-оле-оркестър. Клиентелата му беше от онези типове, които можете да видите във вестниците, подпирани по стените, докато ченгетата ги претърсват.

Но това щеше да е чак утре. А сега трябваше да си понапъгна главата. До утре трябваше да остана скрит от очите на всички, което нямаше да е никак лесно. Махнах на едно такси и му дадох адрес на една пряка от апартамента на Арт. Скоро слязох на пустия ъгъл.

В средата на улицата открих „Апартаменти Уилър“ и натиснах звънеца на Арт. Вратата на вестибула беше отворена, затова влязох, преди

да беше успял да ми отговори, и се изкачих нагоре по стълбите. Потропах на вратата му и изчаках, почуках отново и се ослушах за някакво раздвижване вътре.

Не се чуваше нито звук.

Опитах бравата и топката се завъртя в ръката ми. Бутнах я и вратата се отвори широко, влязох вътре, затворих зад себе си и зачаках в полумрака на стаята. Извадих 45-ия с вече свалено петле, след това включих лампата.

Нищо.

Тук не беше прекалено просторно. Нещо, което един ерген би трябвало да си позволи. Една-единствена голяма стая и кухненски бокс, отделен от нея с барплот. Една отворена врата, водеща в банята, и още една врата, едва откритата, към спалнята.

Тръгнах към втората, бутнах я да се отвори докрая и напипах ключа за осветлението по средата на височината на касата.

Тогава открих Арт.

Върху допълнителната възглавница встрани от него имаше следи от барутни изгаряния, а единият ѝ край беше разкъсан от изстрела, който тя беше заглушавала. Куршумът беше улучил слепоочието и така, без дори да го осъзнае, Арт беше постигнал целта, към която се беше стремил.

Всичко, което можех да кажа, се събираше в една дума. Нищо повече. Примката около врата ми непрекъснато се затягаше. Никой не знаеше, че аз бях казал на Арт да напише статията за онази история с труповете в апартамента ми, и сега ченгетата щяха да ми лепнат убийството му и да го минат като отмъщение. Онзи, който е измислил думата „прекаран“, трябва да е имал предвид мене.

Във въздуха тегнеше миризмата на уиски, барут и прогорено, но тя можеше да се задържи с часове. Докоснах лицето на Арт и по топлината му разбрах, че всичко се беше случило съвсем скоро. Отидох отново до вратата и огледах дали бравата не беше насилвана, но около нея не се забелязваха следи от взлом. Арт беше улеснил убицеца изключително много. Беше се върнал пиян, беше отключил и затръшнал след себе си вратата. Бравата му беше от онзи тип, който трябва да заключиш отвътре, а той беше направил онова, което са правили хиляди други пияни преди него. Беше забравил за това. Бухнал се е в леглото и това е било всичко.

Прерових джобовете му внимателно, опипах самото, прехвърлено върху стола, след това дрехите в шкафа. Нещо в дрехите от гардероба не

беше съвсем наред и аз усетих, че тук преди мене беше пипала ръката на професионалист и дори и да беше имало нещо важно, то надали щеше да е останало.

Избърсах отпечатъците си с носната си кърпа и се измъкнах от апартамента. Качих се по стълбите върху покрива на сградата и се прехвърлих върху този на съседната, която беше най-близо до ъгъла, и слязох оттам, в случай че някой ме изчакваше пред входа на Арт. Две преки по-надолу хванах такси и дадох адреса на Кармен.

Надутото портиерче ме беше запомнило от предния път, но въпреки това се обади горе за проверка. Съобщи ми с неохота, че мис Смит би желала да ме види, след което се отдалечи намусено, дотолкова възвисено в своята значимост, че дори не ме разпозна, въпреки че вестникът на бюрото му беше отгърнат на моята снимка.

Качих се горе, където тя ме очакваше, и се усмихнах в отговор на тревогата, изписана около очите ѝ. След това тя внезапно се озова плътно прилепнала в прегръдките ми, а жадните ѝ устни се впиха в моите почти болезнено, тялото ѝ трептеше от енергия, която е била потискана прекалено дълго и сега за първи път намира отдушник.

Сълзите бяха оставили влажни проблясващи дири по страните ѝ и когато отлепи устни от моите, тя зарови лице в яката ми и продължи да хлипа.

– Спокойно, миличка – казах ѝ аз и я отдръпнах, за да я погледна, но само за секунда, тъй като тя ме сграбчи и увисна упорито на шията ми.

Не преставаше да повтаря нежно:

– Ти си луд, единако. Луд си, луд!

Аз избързах сълзите ѝ, целунах я леко, взех ръката ѝ и я въведох вътре. Тя все още прохлипваше и не можеше да говори нормално.

– Не съм свикнал на толкова мило посрещане – подкачих я аз.

Тя насили една усмивка, която постепенно стана истинска.

– Ти си луд, ирландецо. Във всеки вестник, във всички телевизионни и радио-новини говорят за тебе. Райън... ти нямаш шанс... ти нямаш... Не зная как да ти го кажа...

– Лошо ли е, а?

– Защо, Райън? Защо трябваше да си точно ти?

– В каква връзка казваш всичко това, скъпа?

В първия миг тя не отговори нищо. Очите ѝ се смръстиха, ръцете ѝ се отдръпнаха от моите и се скръстиха в скута ѝ.

– Не съм от типа, който би направи нещо такова. Зная го много

добре. Била съм близка... през целия ми живот все се е получавало обратно. Никога досега не ми се беше случвало. Сега за първи път зная какво е да... да те е грижа за някого, който не изпитва нищо, така де, нищо по-особено към тебе. Това се случваше на другите. Никога не съм мислила, че е възможно да се случи на мене. – Тя вдигна очи, усмихна се и добави весело: – При това с гангстер. Никога досега не съм се влюбвала в гангстер.

– Ти си луда.

– Зная – каза тя.

– Ти си класа, скъпа. Една закачка с мене сигурно би била забавна за тебе. Малко тръпка, като при играта на карти може би. Но, сладичко... аз като че ли не съм от рода на ония глезльовци, по които си падаш. Ти си класа.

– Ирландецо... ти никога не си имал проблеми в това да вземеш някоя жена... никога. Или?

Мярнах я с очи и поклатих глава.

– Колкото бих имал с домати.

– Тогава остави ме да бъда домати. Или трябва да кажа „моля“?

– Говориш ми безумия, момиче.

– Нямам нищо друго, ирландецо. Никога не съм имала.

– По дяволите, мене могат да ме убият по всяко време. Знаеш ли какво означава това? Ще те свържат с мене и си свършена, хлапе. Свършена. Може би е както казваш... никога преди не си се влюбвала в гангстер, но то е като тръпката да изтеглиш три карти от раздаващия и да се озовеш с флош роаял в ръцете. Страхотно е, ако залозите са големи, но когато останалите ръце са двойки и тройки и купчинката е малка, голямата тръпка отива на боклука. Флошът само ти се струва голям. Всъщност не става за нищо. По дяволите, ти си луда!

Бях се напрегнал, докато говорех, и старият белег на гърба ми започна отново да ме подръпва. Трябваше да ѝ го кажа. Тя трябваше да знае какво е разчистване на сметки!

Очите на Кармен се бяха прояснили отново. Докато ѝ говорех, тя беше успяла да вземе своето решение.

– Тогава ще ми позволиш ли да бъда луд домати, ирландецо?

– Котенце...

– Ти не си длъжен да ми отвърщаш с любов – каза тя.

Опитах се да го задържа в себе си. Но не беше от нещата, които можеш да направиш на парчета и да забравиш.

– Това му е най-лошото, хлапе – казах ѝ аз. – Разбираш ли... аз вече

го правя.

Тя отново се озова в прегръдките ми, нежна като преди и с още по-жадни устни. Прустите ѝ бяха кадифени като котешки лапки, те ме мачкаха, търсеха и откриваха. Когато я докоснах, сякаш всичко наоколо изчезна и остана единствено топлината на тялото ѝ и главозамайващото усещане да бъдеш изцяло подвластен на изтръгналото се изпод контрола ти чувство. Когато легнах, времето престана да съществува, а когато тя се отпусна отгоре ми и започна да ми шушне тихо нещица, които само сърцето ми чуваше, беше необикновено. Толкова, толкова необикновено.

Меката утринна светлина окъпа телата ни и ние станяхме, усмихвайки се един на друг, без да казваме дума. Думите нямаше да са достатъчни. Гледах я, докато си вземаше душ и се обличаше. Цялата ѝ красота – и гола, и облечена, ми принадлежеше и никой не можеше да ми я отнеме.

След това магията на утринния полумрак се разпръсна и усетих колко глупаво беше всичко; кисело-горчивият вкус на повръщано отново се завърна в устата ми ведно с гнева срещу всичко, което ми се беше случило.

Облякох се бързо и я последвах в кухнята. Тя беше направила кафе и ми подаде пълна чаша, но по лицето ми разбра, че нещо не е наред. Не ме попита нищо. Изчака ме да започна сам.

– Имах приятел, който беше убит снощи – започнах аз. – Зная как, зная защо, зная кой, но не зная как точно изглежда лицето на убицеца.

– Мога ли да ти помогна с нещо?

– Можеш, но не искам да те моля. Залогът е прекалено голям.

– Да не си забравил, ирландецо?

– Какво?

– Аз съм си комарджия.

– Това убийство ще ми бъде лепнато и няма никакъв шанс да се измъкна.

– Полицията...

– Могат да бъдат залъгани за малко. Могат да бъдат озаптени, но само временно. Когато обаче решат да впрегнат всичките си сили, могат да постигнат каквото пожелаят.

– Мислиш, че ще го направят?

– Ще им се наложи, скъпа. Този път е убит вестникар и всички издания ще ударят яко тъпана. Тогава те ще трябва някак си да отклонят огъня, а единственият начин е да ме пипнат.

– Но първо ще оберем залозите.

Погледнах я сериозно. Не се майтапеше. Тогава казах:

– Добре, миличко, ще бъдем ти и аз. Ще опитаме заедно. Може пък да се окажем добри партньори.

– Какво ще правим?

– Днес е събота, хлапе, довечера ще отидем да потанцуваме. – Една бръчка проряза челото ѝ. – За пиеската ще ти трябва костюм. Какво ще кажеш например за едно издокарване като уестсайдска курветина. Ще можеш ли да се справиш?

Тя кимна, но бръчката върху челото ѝ стана по-дълбока.

– Едно от липсващите звена беше претрепано снощи – продължих аз. – Имаше в джоба си билет за танцувална вечер. Възможно е неговият партньор също да има такъв. А ако на всичко отгоре е и научил, че приятелчето му е било пречукано, той ще иска да е непрекъснато сред хора. Много лесно е да те очистят, когато си сам.

– А този... ще може ли да докаже невинността ти? Това ме накара да се усмихна:

– Не, той не. Но това птиче може да ни изпее много от отговорите.

– В такъв случай какво да направя?

– Най-напред можеш да излезеш да си купиш дрешки. Евтини и крещящи. Взemi си подходящ парфюм и каквото там трябва, а ако можеш да намериш всичко втора употреба, още по-добре. На тези друсяници не е прието да се мотаят сами мъже, докато ако сме двойка, няма проблеми, а и ако засечем онзи момък, ще ни е по-лесно да го разпитаем двамата.

Хванах я за раменете и се взрях в очите ѝ:

– Все още ли искаш да опиташ?

Тя се усмихна дяволито, престори се, че иска да ме целуне леко по устните, след което плъзна език в устата ми. Преди ръцете ми да успеят да се сключат около нея, тя се изплъзна и изтича до вратата.

– Тук ли ще стоиш?

– Не зная.

Тя отвори чантичката си, извади ключ и ми го подхвърли.

– Ако минеш през задния вход, няма да ти се налага да се срещаш с портиера.

Тя ми изпрати въздушна целувка и излезе.

Изправих се, облякох самото си и пхнах 45-ия под колана на панталона. Излязох през задния вход и поех към старата бърлога от кафяв камък. Слънцето се скри, преди да бях стигнал Шесто, въздухът беше студен и влажен. Спрях се в една сладкарница, взех си кола, след това и още една, докато се опитвах да обмисля нещата.

Планът беше готов, тип-топ. Малко грубичък и необикновен, но пък щеше да свърши работа.

Навън отново започна да вали.

Някакво офрашкано ченге мина покрай входа и хвърли един поглед, но аз бях седнал навътре в тъмното и то не разпозна лицето ми. Прибрах си рестото и излязох навън с вдигната яка на самото и нахлупена над очите шапка, която закриваше половината ми лице.

Заклещиха ме едва към Лексингтън. Оказа се прекалено лесно –

слабо сръчкване с дулото на пистолет, покрит с вестник, в ръката и това беше всичко.

Обърнах глава, Стан Етчинг ми се беше ухилил, белегът на едната му буза разтегляше ненормално устата му. Той заговори:

– Казвали са ми, че си от безскрупулните типове, Райън.

Заобиколи ме и застава пред мене. Измъкна пистолета ми и го пхна в джоба на шлифера си.

Усмивката му беше нервна и не се съмнявах какво си мислеше – всичко се беше получило малко прекалено лесно.

– Е, и? – попитах аз.

– Ще видиш. Братчето ми Сташ ме е мернало, докато те залавях, приятелче. След минута ще е тук с колата. Може би ще предпочетеш да побегнеш или нещо такова.

Аз се ухилих и очите му потрепнаха нервно в синхрон с устните.

– Ще изчакам – уверих го аз.

Колата беше тригодишен кеди-седан с регистрационни номера от Джързи. Тя спря безшумно и Стан отвори задната врата. Влязох вътре, а той се настани от дясната ми страна с насочен към корема ми пистолет.

Когато потеглихме, Сташ изключи радиото и попита:

– Как ти капна?

– Като круша, как другояче? – Той ме побутна с пистолета и се ухили. – Голям будала си бе, Райън. Трябваше да се покриеш; Ама аз, аз си знаех, че все пак ще се върнеш. Още шестима от нашите са завардили дупката ти, но аз си знаех откъде ще дойдеш.

– Сега го раздавате по стар чикагски маниер, така ли? – попитах аз. – Еднопосочно пътуване и всички останали лайнни номера.

Той се изхили.

– Дума да няма. Радвам се, че това не ти разваля настроението. Ей, Сташ, тоя момък е страхотия. – Пистолетът му отново ме ръчна в корема. – Знаеш ли, Райън, ще те очистя, без да усетиш. Никакви шуротии. Ти не ми създаваш проблеми, аз ти спестявам мъките.

Поблагодарих му и се облегнах назад, и се загледах как Сташ приближава към тунела Линкълн. Движението беше натоварено.

Стан не отделяше очи от мене и ми се ухили отново, като извъртя леко пистолета си така, че да бъде точно перпендикулярно към мене. Поех си дълбоко въздух и отвратено се отпуснах изцяло върху облегащата.

След това ръката ми бързо се стрелна към оръжието му и преди той да беше успял да натисне спусъка, аз вече бях издърпал затвора на

автоматичния му пистолет в крайно задно положение, така че той не можеше да произведе изстрел, и го извих рязко така, че счупих пръста му, и докато той все още пицеше от болка и изненада, ръгнах дулото в корева му и натиснах спусъка.

Откъм предната седалка Сташ изкрещя ужасено и се опита да се обърне назад, за да види какво става, но не можеше да направи нищо, ама абсолютно нищо. Взех обратно 45-ия от Стан, свалих петлето и на карах Сташ да усети широкото „О“ на дулото му върху врата си. Главата му потръпна спазматично и той продължи да скимти тихо.

– Сега се махаме оттук – казах. – Ще ти кажа къде да караш. И никакви глупости.

Послуша ме. Запази истерично спокойствие, а когато стигнахме до ръждясалите фабрични халета в Секоксъ, спряхме и тогава му позволих да се обърне. Шокът беше отминал и лицето на Стан беше преbledняло от болка и страх. Той започна да моли за лекар, но аз поклатих глава.

Сташ се обади:

– И к'во ш'праим, приятел?

– Зависи само от вас. Искам да зная кой викна наградата. Кой?

Сташ погледна безпомощно към брат си. Стан избърбори само: „...доктор.“

– Не още. Може би когато се поразговорим...

На Стан започна постепенно да му се прояснява. Аз не си правех майтап. Той едва-едва разтърси глава.

– Да ти кажа, ама кат' не 'нам. Знаеш... как ста'ат работите.

Повдигнах главата му с пистолета и го погледнах в очите. Вече не можеше да говори, но казваше истината.

– Кои са другите около апартамента ми и къде? – попитах го аз.

– Голдън и Холмс... Те са откъм южната страна... Лу Стеклър, той... е отсреща... в къщата на сакатия.

Ръката ми стисна силно дръжката на пистолета.

– Какво са направили с Резтац?

– Боцнали са му доза... не знам... аз...

– Кой друг? По дяволите, говори бързо!

– Марио... чака те в дупката ти.

– Има ли ченгета?

– Нито едно. Изтеглиха ги... всичките. Хайми Гъската, покрил е всички линии с шайката си. Бебкок и... Гръка... те... Джързи. Те...

В този момент припадна. Дадох му пет минути и му помогнах да се свести. Той получи спазми и се оповръща целият. Сташ все още беше в

истерия и трепереше.

– Нещо друго, Стан? – попитах аз. Той поклати глава.

Нямаше нищо повече и аз го усетих. Казах на Сташ да излезе от колата и да заобиколи от другата страна. Отворих му, за да извади брат си, и двамата застанаха отвън. Гледаха ме като животни. Казах им:

– Където и когато и да се срещнем отново, смятайте, че сте гушна-ли по един между рогата, момчета. Но не мисля, че би трябвало да се тревожа за тия неща, тъй като някой друг ще се докопа по-напред до вас, както, стана с ония гангстерчета от Елизабет. А сега дим да ви няма.

Очите на Стан станаха кръгли.

– Боже... няма ли поне да извикаш лекар? Няма ли...

– Не са те лъгали, когато са ти казвали, че съм безскрупулен тип.

– Райън... Райън...

Запалих двигателя и подвикнах на Стан:

– Пукни!

Подкарах обратно през тунела, а след това паркирах колата в близката пресечка. След като избърсах отпечатъците си по волана, дръжките на вратите и первазите, аз се измъкнах навън и я зарязах. Намерих телефон, навъртях номера и казах:

– Едрия?

– Райън...

– Добре, Едър, чуй ме за миг. Къде можем да се срещнем?

– Не мисля, че е добре.

– Братко, ако не се стегнеш, ще се размърдя навсякъде.

Той замълча. Не закри с ръка слушалката, за да говори с някой друг или нещо такова. Просто поседя минута и после рече:

– Ще се срещнем с тебе.

– Само ти, приятел.

– Къде?

– В кафе „Неапол“. То е на...

– Зная го.

– Добре тогава. Викни една рота да те чака на телефона, но първо ела сам. Бързо.

Той затвори, без да отговори нещо. Взех едно такси до „Неапол“ и застанах на отсрещната страна на улицата. След десетина минути друго едно такси приближи и спря. От него слезе Едрия. Той влезе в заведението, а когато се уверих напълно, че никой не се навърта наоколо, пресякох улицата и го последвах. Той седеше вътре пред чаша кафе и ме чакаше.

– Не си толкова нафукан, колкото първия път, а? – поздравих го аз.

Лицето му беше мрачно.

– Кажувай, Райън.

Не знаех защо, но загубих желание да бъда язвителен. Разтрих енергично лицето си с длани, след това се облегнах на масата и го погледнах в очите.

– Арт Шей е убит – казах аз.

Той отново кимна.

– Знаем. Полицията мисли, че ти си го направил.

– Кой го е открил?

– Някакво момче от горния етаж, което използвало пишещата му машина. Опитвало се да става писател на свободна практика. Чист е.

– Аз също. Нямам алиби. Нямам доказателства. Просто ти казвам.

Той ми подхвърли, за да види дали щеше да мине:

– Том Испанеца изплува.

– Да, мъртъв.

– Чул си? Ние не дадохме гласност на случая.

– Бях там непосредствено след като се беше случило.

Очите му леко се присвиха.

– Какво знаеш за него?

– Нищо, но много скоро ще узная.

– Как?

– Почти сигурен съм, че знаеш къде ще е партньорът му тази вечер.

– Ще ми кажеш ли?

– Не, Едър. Извървял съм целия път до това парти.

– Добре, Райън, защо искаше тази... тази среща?

Облегнах се и си поех дъх.

– Искам да ми кажеш някои неща. Честно и изчерпателно. Имам смешното усещане, че някъде съм се докоснал до нещо и че съм близо до онова, което искам. Тази история никога не ми е харесвала, откъдето и да я погледна, но така или иначе съм вътре и ако искам да остана жив, а вие да получите отговорите си, ще трябва да ми кажеш истината.

Той направи лек жест с ръка:

– Карай направо.

– Защо бях набутан в тази история – заради дрънканиците на оня или защото бях заподозрян?

За момент той се вгледа в лицето ми и след това се реши:

– По малко и от двете. Беше заподозрян, защото беше предложен от Билингс. Трябваше да се хванем за сламката, независимо от това колко е

голяма.

– Защо?

– Знаеш защо. Това, което Билингс притежаваше, е международен скандал. Подземният свят на два континента се готвеше да бие барабаните на войната. Знаехме, че нещо се готви, но не знаехме защо, нито пък как.

– И докъде сте стигнали?

Усмивката, която ми отправи, беше ледена.

– По нашите си начини ние също сме понапреднали.

Изчаках го и му се ухилих не по-малко ледено. Ако искаше нещо, не можеше да си позволи да спре дотук. Той също го разбра и каза:

– Случайното стечение на обстоятелствата е убиецът на хора.

– Май е късничко за философия.

– Така е. Знаем нещо за Том Испанеца и Лиас. Можем да предположим какво се е случило.

Гръмнах наслуки:

– Подслушали са нещо, което не е трябвало да чуват.

Улучих и Едрия ме погледна изкосо. Кимна и продължи разказа си:

– Един нощен пазач на дока си спомни, че ги видял да се наливат зад някакви бали с вехтории. Това не било толкова необикновено и той предпочел да ги остави да се наспят, отколкото да се опитва безуспешно да ги прогони. Така че просто забравил за тях. По-късно бил привлечен от някакви викове за помощ откъм водата и му отишъл близо час, докато извади някаква дама на брега. Тя явно нямала никакво желание да си тръгва и го разтакавала, доколкото могла. Нашето предположение е, че това е било маневра, за да се отстрани пазачът и да се направи далаверата на „Гестри“. Предполагаме, че някъде през това време или Ескаланте, или Лиас е подслушал или видял нещо от това, което се е вършело, и са го сметнали за обикновена контрабанда, след което са решили да влязат в играта, за да направят по някоя бърза пара.

– Как би могъл да го докажеш?

– По това време испанските митници във взаимодействие с Интерпол са нанесли тежък удар по всички пунктове. Невъзможно е било да се изнесе нещо чрез обикновените канали, били са разрушени четири големи организации. И все пак трафикът не трябва да се нарушава, а както е известно, всички подобни операции имат резервен вариант и в този случай е заработил именно запасният вариант. Каквото и да е било онова, то не можело да остане в Лисабон, без рано или късно да бъде разкрито – затова „Гестри“ е станал превозвачът му.

– Кой от екипажа е замесен?

– Никой. Тези работи не се правят от вчера за днес.

На „Гестри“ със сигурност има тайник, с който корабът е снабден от години и който е използван само при нужда, без никой на борда да знае за това. Когато пристигне в другото пристанище, корабът се „разтоварва“ от друга група по предварителен план. Тези групички са много печени. Те са в големия бизнес. Направо са държава в държавата. Проверихме целия екипаж на „Гестри“ човек по човек – всички са чисти. Лиас и Ескаланте са били там по случайност. Някой ден ще огледаме кораба основно и ще открием как е направено.

– Това ни отвежда до Билингс.

Едрия ме погледна през масата и любопитството в погледа му беше непресторено.

– Знаеш ли как е станало?

– Мисля, че да.

– И за това ли ще трябва да чакам?

– Не. – Оставих всички подробности да се избистрят и започнах да ги подреждам по местата им. – Посредством системата за свързване те са се добрали до един момък на име Хуан Гонзалес. Споменали са му какво имат и са поискали да им намери купувач. Хуан неочаквано се увълчил. Разбрал, че може да кули нещото за шепа монети, а след това да му изкара големи пари. Може би онези двамата са узнали, че нещото струва добри пари, и са започнали да вдигат цената. Както и да е, но именно Хуан познавал човек с мангизи, който се послушвал за удар. Билингс е разполагал с десет бона суха пара. Той е оставил Хуан да направи сделката, вероятно на патрньорски начала. След това го е убил и е заграбил закупеното само за себе си. Хуан е бил много напласен. Може би е знаел, че е нарочен. Билингс също е бил изплашен. Истинските стопани са си искали стоката и са вървели по следите ѝ. Билингс не е успял да избяга достатъчно бързо. Хванали са го. Той е излязъл и ми е прехвърлил топката.

– А кой е бил, ирландецо? Кой е Лодо?

– Арт умря, защото беше на път да го открие. Лодо било кодовото име на убиеца на мафията по Източното крайбрежие.

Той не каза нищо. Сякаш дори не чу.

– Това е важно, нали? – подхвърлих аз.

– Може би. Понякога мафията е доста разтегливо понятие. Все още е велика, но понякога заглъхва в сравнение с останалите големи организации. Имаме си хора в повечето от секциите на мафията, но досега все

още не сме чували за нещо подобно.

– Там винаги изниква по нещо ново – казах му аз. – Ами... доколко ново беше това, което ти съобщих?

– Достатъчно ново. Това променя нашата операция. – Той замълча, втренчи се в мене и потри брадичката си с юмрук. – Само че ти премълча някои неща, ирландецо.

– Кои например?

– Защо всички искат смъртта ти? Оставих го да се наслади на зъбите ми.

– И на мене ми се ще да узная. Когато го разбере, ще съм пипнал вашия Лодо, приятелче.

– Може би ти стига, а? Показах му още зъби.

– А-а, не, татенце-е! Спомняш ли си началото... онази, голямата ба-ла банкноти? Искам ги. Имам си планове.

– Искаш ли да ги споделиш?

– Не. Но мога да ти кажа къде ще видиш нещо интересно. Онези, които искат кожата ми, са завардили апартамента ми. Предполагам, че бихте се радвали да пипнете някои от момчетата, и можете да го направите, ако се опитате да заложите мамец в бърлогата ми. Може да се окаже наистина интересно.

– Знаем ги къде са. Дори го обмисляхме. Бяхме там и когато братята Етчинг те забраха тази сутрин.

Устата ми зееше.

– По дяволите! – възкликнах. – Ами че това си беше откарване. Защо не се намесихте?

Той сви небрежно рамене:

– Не се разпоредих, защото знаех, че ще се измъкнеш от клопката. Между другото, къде са сега те?

Аз го раздадох също толкова небрежно:

– Някъде из Джързи, а Стан Етчинг е с дупка в корема.

– Прекрасно – каза той. – Ще запиша всичко като устен доклад.

След това се изправи и добави:

– Бъди внимателен довечера. Ако имаш нужда от помощ, звъни!

– Разбира се – казах аз. – Непременно.

Беше 15,35 и денят навън беше същият. Изчаках под козирката на входа, докато зърнах, светлинната табелка на едно такси и му махнах. Спрях го там, откъдето „Пийтър Дж. Хейнис III“ не можеше да бъде видян, шестнадесет етажа по-горе, и отворих работа на момчето от асансьора. То ме изгледа, сви рамене и подкара кабината нагоре.

Фойетото беше тихо. От една от далечните канцеларии се дочуваше мекото потраждане на пишещата машина, а от една от по-близките – монотонният приглушен говор на някой, който явно водеше телефонен разговор. Зад бюрото на приемната се отвори незабележима врата и оттам се подаде червенкосата, видя ме и се усмихна широко. Беше в прилепнала зелена рокля и напълно съзнаваше какво означава това при нея.

– Бих искала да се надявам, че идвате при мене, но зная, че не е така.

– Нима работите в събота?

– Само понякога. В събота е по-спокойно и когато има повечко работа, човек успява да насмогне.

– За мене е удоволствие. Кармен тук ли е?

– Мис Смит ли? Аз поклатих глава.

– Кармен. Ние сме приятелчета.

Тя извърна очи, а след това отново ме погледна докачено миг преди усмивката ѝ отново да докосне устните ѝ.

– Второ качество. При мене все така се получава. Не, не е тук. Излезе по магазините, след това се връщаше и излизаше още два пъти. Търсихте ли я в дома ѝ?

– Тцъ.

Тя се пресегна към телефона, и набра номера. Чух сигнала за свободна линия поне шест пъти, след което червенкосата каза:

– Няма никой, но ако искате, можете да оставите съобщение.

Не схванах и тя долови това в погледа ми. Пресегна се зад главата си и отмести картината на стената. Там беше вграден магнитофон с наполовина пълни ролки.

– Включва се след десетото позвъняване – обясни тя. – Един тенекиен глас ви моли да оставите съобщение и можете да говорите в продължение на три минути. Освен това записва всички изходящи разговори. Да оставя ли някакво съобщение?

– Хитро – казах аз. – Тогава ѝ кажете, че ще се прибера за вечеря към шест.

Чух тенекиения глас на автоматичния секретар, след това съобщението беше предадено.

След като окачи слушалката, червенкосата попита:

– Кажете ми, господин...

– Райън.

– ...господин Райън... нали няма да причините зло на... мис Смит?

– Не схващам.

– Очите ѝ направо греят.

Изчаках продължението.

– Зная кой сте, господин Райън – каза тя. – Въпреки че снимките ви по вестниците надали ви ласкаят.

Почувствавах онова характерно затопляне на тялото, което предизвиква само страхът. Като последен мухльо се бях направил на много отворен и сега това девойче можеше да затапи цялата работа. Тя като че ли долови мислите ми. Сигурно съм изглеждал пределно прозрачен.

Червенокосата се усмихна отново. В усмивката ѝ нямаше дори намек за хитруване или коварство.

– Тревожа се за мис Смит. Тя знае ли?

– Знае. И ми помага.

– Вие не сте направили онези неща, нали?

– Само някои от тях – казах ѝ без колебание аз. – Но те са оправдани. Мисля, че в края на краищата всичко ще се изясни.

– Мислите ли?

– Е, ако ме опукат, няма да има ден за пране. Тогава ще бъде целият мръсни чорапи и кофти спомени, нищо изпраничко, само един осмърдян като от порове погребален костюм.

За един кратък миг смехът изчезна от погледа ѝ и тя каза сериозно:

– Не позволявайте да се случи това, господин Райън.

– Дори ще се опитам да не го позволя – ухилих се аз.

Имаше няколко пакета с покупки, които Кармен беше оставила, и аз ги взех. Те щяха да ми осигурят добро прикритие по улиците. Един мъж с покупки винаги изглежда нормално и не привлича погледите.

Когато стигнах до апартамента на Кармен, беше шест без четвърт. Минах през задния вход, качих се в сервизния асансьор, после използвах ключа, който ми беше дала тя. Когато отворих вратата, ме заля музиката на гърмящото в апартамента лудешко джаз-парче, а тя танцуваше в средата на хола.

Оставих покупките на земята и се приближих да я погледам. Беше страхотна. Под звуците на дрънчания бенд тя изпълняваше чувствен танц, който не пасваше на ритъма, но напълно отговаряше на настроението на парчето. Пуловерът ѝ беше черен и прилепнал, а гърдите ѝ под него – свободни. При прелестното им олюляване и издигане прозиращата през плетката плът контрастираше изумително на черното. Полата ѝ беше свободна, блисирана, тъмнокафява и когато се завъртеше, се откриваше за кратко гледката на дългите ѝ, заоблени крака. Съвсем преднамерено, почти професионално тя се завъртя по-бързо, така че полата се

разпери достатъчно за миг, колкото да разбереш, че под нея, както и под пуловера, няма нищо друго. Тя се засмя към мене през стаята, а аз я хванах за колана от метални плочки, който си беше сложила, притеглих я плътно към мене и вкусих влагата на устните ѝ.

Дишаше дълбоко и по лицето ѝ беше избила руменина. Очите ѝ бяха грейнали като звезди. Тя погали с пръсти лицето ми.

- Никога преди не съм се чувствувала така, ирландцецо.
- Аз също.
- Иска ми се това да беше... наистина. Не за да търсим... някого си.
- Ще го направим пак. Някой друг път.
- Добре. Ще хапнем ли? Има стек.
- Искам тебе.
- По-късно – отсече тя.

Трябва да отидеш на място като това, за да разбереш какво предствлява. Беше просто една стара постройка, в която цялото помещение се заемаше от дансинга, а в отсрещния край някой беше поставил естрадата за оркестъра. Тоалетните бяха от двете страни и можеше да усетиш миризмата им още с влизането. По-късно, когато носът ти привикнеше с миризмите на пот, джин и евтини парфюми, вече не се усещаше нищо, но в началото vonяха тежко.

Момъкът на входа взе билета и се прехласна по Кармен. Тя се беше съляла изцяло с ролята си, дори с натъпканата си с дъвка уста и чантичката през рамо, която не беше нищо друго освен оръжие. Джебчиите вътре сушаха евтини меки питиета, а за уиски щяха да поизчакаат да се насъбере народ. Всичките пет парчета от оркестъра бяха вече по местата си и тънеха в истински облаци тютюнев дим. Караха някаква кротка ча-ча-мелодия, все още само за себе си.

Изкарах Кармен на дансинга и затанцувахме плътно пред саксофониста. Той се наклони надолу към нас и засвири тихо. Зад нас през вратата започнаха да прииждат приблизително по трима ергени на всяка двойка. Нощта не обещавахе да е от спокойните.

– Има ли нужда да ти подсказвам? – попитах аз. Косите ѝ се люш-каха в ритъма на музиката.

– Зная какво да говоря.

– Да чуя.

– Алфредо Лиас. От „Гестри“. Дадох му пари за европейски часовник. Каза ми, че ще се срещнем тук.

– И внимавай за вълци.

– Обичам вълците – каза тя.

В девет часа вече беше претъпкано. Но потокът от окъснели мераклии не секваше. Покрай стените се блъскаха самци, които зорко следяха жените и вземаха дамите на онези, които си бяха нарочили. Наоколо като неуморни копои щъкаха шестима яки типове, които прекратяваха сбиванията още в началото и изхвърляха скандалджиите.

Заведох Кармен до лавката за безалкохолни и взех две джинджифилови бири за долар. Преди още да беше довършила питието си, някакъв лъскач с вид на азиатец, издокаран с модерни парцалки, се приближи и без да ме поглежда, я покани на танц. Тя ме погледна въпросително.

– Върви – казах аз, – ще бъде неповторимо усещане.

Лицето на азиатеца се стегна, но той пое ръката ѝ и без да каже дума, я отведе сред тълпата на дансинга. Дребничкият барман ме потупа по ръката и каза:

– Внимавайте с тоя, сеньор. Не идва тук само за да слуша музика.

Изчаках ги да приближат, а когато азиатецът се опита нещо да протестира, го мушнах с пръст в окото и той офейка. Зад гърба ми барманът приглуши вика си с длан.

Ние претърсвахме наоколо, но никой от нас не откриваше човека, който ни трябваше. Към полунощ разиграха томболата с билетите и някаква жена спечели бутилка скоч.

Към един часа музикантите започнаха да поглеждат часовниците си, а в салона се разризах два яки търкала. Горилите веднага се погрижиха за спокойствието и неколцина от побойниците бяха проснати на земята и изхвърлени. Двойките започнаха да си тръгват и дори цокълът от ергени беше пооредял. Ако Лиас беше научил за смъртта на приятелчето си, нямаше да е в много весело настроение. Ако все пак беше дошъл, щеше да е някъде в края на тълпата, възползувайки се единствено от предимството да е един от множеството.

Изпратих Кармен в женската тоалетна, за да се опита да научи нещо там, а аз се захванах с оглед на ергенските редици. По-голямата част от тях бяха насядали по пейките, като разговаряха, спореха, пиеха и през цялото време си мислеха, че си прекарват страхотно. Обиколих цялото помещение, без да открия някого, който да ми заприлича на Лиас, а след това се спрях отново за кока-кола. Кармен се беше изгубила от доста време и започнах да я търся с поглед из тълпата, като се опитвах да я различа сред пълната бъркотия.

Барманчето с престилка, натежала от приходите, попита:

– Да не сте си изгубили момичето, сеньор?

Без да се замислям, изтърсих:

– Не... един приятел. Алфредо Лиас. От борда на „Гестри“.

– Фредо ли? Той до ей сега беше тук. Тръгна току преди да дойдете с тази де, Мария. – Той се изправи на пръсти, изпъна врат, а след това посочи с пръст. – Вижте го, ето го там, сеньор!

Престорих се, че гледам натам, но не мога да го видя. Барманчето каза:

– Там, сеньор, сивият костюм, до празните каси от сода.

– Видях го, благодаря.

– Моля, сеньор.

Прекосих дансинга, като си проправях път между аплодиращите оркестъра двойки. Докато гледах как саксофонистът се покланя, Кармен сграбчи ръката ми. Бутнах я пред мене и продължихме да си пробиваме път през тълпата.

– Райън...той е тук! Едно момиче ми каза, че е с Мария и...

– Зная, моето момиче. Те са ей там.

Тъкмо посочих към него, и оркестърът отново подкара ча-ча-ча. Прегърнах Кармен и затанцувахме към така наречения Фредо. Преди да стигнем до него, той излезе на дансинга с красивата чернокоса девойка и започна да се изгубва сред тълпата.

Но не успя да се изгуби от погледа ми. Насочвах Кармен в стъпките и ето го и него, загледан надолу към девойката Мария, без изобщо да я вижда. Лицето му беше просто маска, под която се криеше неговото истинско лице, сгърчено от ужас.

Приближихме още, докато застанах зад гърба му. Аз казах:

– Фредо... – и лицето му изгуби цвят от страх, а погледът му, който срещна моя, беше напласен до смърт.

Насилих един смях, все пак среща на стари приятели, раздрусих сърдечно ръката му и го избутах извън дансинга. Казах на Кармен да вземе Мария и да отидат да си понапудрят муцунките, докато ние си кажем едно здрасти, и когато те ни оставиха, а аз прехвърлих ръка през раменете на момъка, за всеки страничен наблюдател това не можеше да изглежда нищо повече от типична среща на стари приятели:

Но не и за Алфредо Лиас. Очите му се впиха в моите, дълбоки и черни. От известно време той беше живял с мисълта за това и вече си мислеше, че то се беше случило.

– Сега ще ме убие ли, сеньор?

Произнесе го през широката си усмивка, без почти да помръдне с устни. Той беше и единственият човек, който го чу.

– Искам да те изкарам от тая каша, господинчо. Аз съм единственият ти шанс да се измъкнеш, разбра ли ме?

Той не го направи, но каза:

– Да.

– Първо трябва да поговорим. Идвал ли си тук друг път?

– Си. Ние идваме често тук.

– Има ли някакъв заден изход? Трябва да поговорим някъде.

Пръстите му се впиха като нокти на хищна птица в китките ми, надеждата му даваше сили за нов живот.

– Там зад ъгъла има врата. Зад гърба ни се пада мястото, където изхвърлят боклука. Сеньор, нали няма да ме убият?

– Надявам се, че няма, момче. Сега иди там. Само ще кажа на момичетата да ни изчакаат и пристигам.

– Си. Тръгвам. Ще ви кажа всичко.

Той се отдалечи от мене и свърна през дансинга. Аз изчаках пред тоалетните, докато Кармен и Мария се появиха, и им казах да почакаат. Никоя от тях не попита нищо. Изглеждаха доволни, че ще могат да си поговорят. Прекосих дансинга пред естрадата на оркестъра тъкмо когато те засвирваха следващата мелодия. Точно на средата спрях и се зазяпах в мъжа, който танцуваше с висока кукла с гарвановочерна коса.

– Здравсти, приятел! – поздравих аз.

Джейк МакГафни ме видя и каза:

– Какво правиш тук, ирландецо?

– Ами ти?

Той се ухили към куклата.

– По дяволите, за това питай Бетс. Тя ме влачи по всичките тия проклети туземски вечеринки.

Куклата ми се усмихна, каза ми нещо на испански и завлече Джейк навътре.

Стигнах до отсрещната страна и заставах зад двама мъже, които изкарваха с колички кашони, пълни с боклуци. Първият от тях дръпна вратата встрани и когато тя се отвори напълно, нощта навън беше процепена от трясъка на три изстрела, отекнали съвсем наблизко, след което всяка една девойка в залата запищя с пълни гърди.

В салона настана луда блъсканица към централния вход и се разнесоха ругатни поне на дузина чужди езици. Всички си проправяха път през вратата със зъби и нокти, тъй като им беше напълно ясно какво означаваша тези изстрели. Двамата мъже пред мене подскочиха като подпласнени зайци, изоставяйки едната от количките на пътя ми, така че се наложи да я изблъскам, за да изляза.

Ръката ми вече лежеше върху дръжката на 45-ия, когато се шумунах в сенките. Изчаках цяла минута, но надали имаше смисъл. Онзи, който беше стрелял, беше изчезнал отдавна.

Все пак не бях съвсем сам. Тихи звуци се донасяха иззад касите за сода. В този миг съзрях безличното сиво на костюма му и контрастно кафявото му лице. Сега то беше пребледняло и изглеждаше почти бяло. Едната му ръка беше притисната върху стомаха и нямаше никаква видима причина той да е жив.

Коленичих до него все още с пистолета в ръка. Той го погледна, но аз поклатих глава.

– Не го направих аз, Фредо.

Гласът му излезе като дрезгав шепот:

– Зная... сеньор.

– Видя ли го?

– Не. Беше... зад мене. Помислих си, че сте вие.

– Виж, сега ще извикам лекар... Той докосна ръката ми.

– Сеньор, моля ви... не. Прекалено късно е. Сбърках. Сега плащам.

Като Том. Плащам. Така е по-добре.

Не се захванах да споря с него. Просто го попитах:

– Знаеш ли какво взехте от кораба?

Той кимна с полупритворени очи.

– Какво беше, Фредо?

Той започна да хълцука и аз разбрах, че му остават броени секунди.

– Осем... кила... сеньор – прошепна той.

Вече знаех за какво ставаше дума. Исках само едно последно потвърждение:

– Фредо... чуй ме. Хуан ли ви убеди да го продадете на Билингс? –

Кимването му беше слабо, а очите му се склопиха. – Все нещо знаеш за Лодо. Всички ли знаехте за него?

Приблжих ухото си до устата му.

– Всички... ние бяхме... мъртви... сеньор.

– Билингс ли взе тези осем кила последно?

Още един хрип:

– Си.

– Фредо... Кой е Лодо?

Той вече никога нямаше да проговори.

Навън се чуваха сирени и гласове, и още сирени, и още гласове. Те приближаваха все повече, а аз не можех да ги изчакам. Прескочих през оградата, откъдето се беше измъкнал и убиецът, и с инстинкта, присъщ само на роденото в града животно, намерих пътя си към откритата улица, към прикритието на мрака и на дъжда.

Наложил ми се да покажа на шофьора парите си, преди да ме качи в таксито. Остави ме там, където му бях казал, след което поразпитах и открих Пийт Псето да продава вестниците си в една кръчма. Изведох го навън, купих всичките му вестници и след две минути разговор вече знаех онова, което ме интересуваше. Някакви непознати направили акция в квартала. Един човек сгащил Голдън натясно и му видял сметката. Холмс бил в спешното с две парчета олово в гърдите и без никакви шансове да оживее. Стеклър бил прибран по обвинение във въоръжено нападение над Резтац и като капак на всичко Съливан Акта, който бил заритал предсрочното си освобождаване под гаранция, сега щял да излежава присъдата си за изнасилване до края на топло. Рез бил добре.

Малко поочукан, но добре. Върнах вестниците на Пийт и се упътих към вкъщи.

Към утробата.

Познатата картинка, помислих си аз. Всичко, което притежава единакът, е неговата къща. Неговата утроба. Заспивайки, умираш. Всяко събуждане е ново раждане. Тя е нещо скъпоценно, нещо, което не можеш да зарежеш.

Не беше сега моментът да търся Кармен, а и усещах по някакъв начин, че всичко с нея беше наред. Щях да я потърся през деня. Утре.

Вървах по улицата, без да обръщам внимание на дъжда. Той се стичаше по мене, а вятърът го правеше още по-студен. Свалих шапката си и го оставих да ближе лицето ми. Ледените иглички прочистваха и освежаваха ума ми. Размислих се върху всички неща, които се бяха случили. Не само тази вечер. През всички предишни нощи. Нямаше повече какво да се търси, тъй като имах всички парчета. Те бяха тук. Имаше нужда само от още едно малко излизане утре сутринта и щях да разполагам с цялата картина. След това парите. След това Кармен. И след това – живот!

Разкопчах сакото си и взех в ръка 45-ия, докато ровех за ключа си. Не трябваше да си давам толкова зор, тъй като вратата беше вече отключена. Свалих шапката си и я подържах в ръка, докато започнах да различавам пътя си до дневната, след което щракнах ключа на лампата.

Още преди светлината да се беше разляла в стаята, аз си спомних какво не беше наред. Пийт Псето не ми беше споменал името Марио Сен.

А той беше тук, изчакваше ме да вляза през вратата, а пистолетът му беше насочен право в стомаха ми. Изчакваше ме, за да ми покаже усмивката си, усмивката си на убиец, усмивка, която се проточи прекалено дълго. Той дори не забеляза 45-ия в ръката ми, който беше останал под шапката, и първият ми куршум пръсна мозъка му по цялата стена. Миризмите на барут и кръв се смесиха и изпълниха стаята, а аз за първи път усетих леко гадене.

Отгатък, в кухнята, пузнах водата да се изтече, докато стана съвсем студена, и започнах да пия жадно, за да отмия горчилката, изпълнила устата ми, след което отидох до телефона. Завъртях на Едрия и когато той вдигна, казах:

- Райън е. Намерих Лиас. Той е мъртъв.
- Чух доклада.
- Не беше мъртъв, когато го открих, Едър.

Той си пое дъх така, че свистенето се чу чак при мене.

– Какво е било?

– Едър... колко долу-горе ще дойде печалбата от осем килограма хероин, като се удари последната черта?

Той се опита да скрие възбудата в гласа си, но не успя:

– Ще хвъркне към милиони! Не е имало такава огромна единична пратка от около двадесет години!

– Това е имало в пакетчето ви, господине. Затова всички измират.

– Засече ли го?

– Още не. Но ще го направя. Ако сте слагали опашка на Билингс целодневно, би ли ми казал къде се е мотал.

– Задръж така.

Чух как се отвори някакво чекмедже, прошумяха листове хартия, след това чекмеджето отново се затвори. Едрия пак вдигна слушалката.

– Движението му е било сравнително неизменно. Сутрин в Бъркли за закуска и бърснене, на Грийн Боу или Нелсънс, няколко бара в района на 40-те и главно в „Снайдър Хаус“ за игра на карти вечерно време. Непосредствено преди да бъде убит, е до мястото, където градските власти планират новия жилищен комплекс „Вели Парк“. Ходил е из кварталите и това е всичко.

– Но тези сгради са подготвени за събаряне – казах аз.

– Да, но след няколко месеца. Там все още има семейства, които не са напуснали.

– Зная – казах аз.

– Някаква помощ?

– Да. Да. Много помощ. Междувременно можете да приберете още един труп от апартамента ми. Името му е Марио Сен. Няма да липсва на никого. Бил се е разположил тук да ме чака, а вие, момчета, сте го пропуснали. Трябваше аз да се погрижа за него. – Замълчах и добавих: – Ще се обадя пак.

Окачих слушалката, докато той все още се опитваше да говори нещо, и седнах. Всичко придобиваше съвсем смислени очертания. Знаех какво беше правил Билингс в онзи стар район. Имах апартамент там от близо десет години и той го беше открил. Преди смъртта си беше решил да остави стоката в бърлогата ми и да я пусне оттам.

Единственото нещо, което не е знаел, беше, че аз просто се бях преместил оттам!

Отново посегнах към телефона, поставих ръката си върху слушалката и размислих за изминатото, за целия път от началото, та до тази

вечер. Вече нямаше никакви загадки. Малките парченца се бяха слепили в картина – лица, време, събития, и вече не беше останало нищо, което да бъде откривано... освен едно-единствено нещо.

Цялата ми умора ме напусна и отново се чувствавах бодър, сякаш денят току-що беше започнал. Гюмето за бунаци беше вдигнато и от тази вечер нататък нямаше да има никаква листа на нарочените. Не и за мене. За някои други може би, но не и за мене.

Грабнах телефона и навъртях номера на Кармен, а тя вдигна още преди да беше приключило първото извънмяване. Гласът ѝ беше прегракнал от безпокойство, когато разпитва:

– Райън, Райън, къде си?

– У дома, скъпа, добре съм. Какво стана при тебе?

– Измъкнахме се с останалите. Полицията пристигна точно когато излязах, но нямаха достатъчно хора, за да ни изловят. Чухме изстрелите и помислих, че си ти. Не можех да дойда при тебе. Чувствах се като отнасяна от отлива. Всички пищаха и напихаха към вратата...

– Сега е по-добре да го забравиш.

– Кой беше?

– Фредо. Очистиха го.

– О-о, Райън.

– Беше още жив, когато излязох вън. Той проговори, котенце, и сега наистина мога да накарам някои да подвият опашки. Искаш ли да видиш как става?

– Само... ако мога да помогна.

– Можеш. Виж, грабвай едно такси и право при мен. Ще те чакам отпред. Можем да тръгнем от тук.

Дадох ѝ адреса, окачих слушалката и смених ризата си. Минах покрай Марио Сен, излязох на улицата и заставах в сянка, докато изчаквах.

Когато таксито спря, влязох в него и вътре беше моята прелестна Кармен. Дъхът ѝ беше накъсан от хлиповете на облекчение. Тя произнесе името ми и зарови лице във врата ми. Дадох на шофьора стария си адрес.

Улицата умираше. Последните искрици живот бяха мръсножълтеникавите светлинки в някои от прозорците. Единствено шепа хлапетии вдигаше някакъв шум под уличните лампи. Морът явно беше пренасочил и трафика, който странеше от тук, сякаш подплашен от досега със старото и гниещото.

Спрях и Кармен ме погледна въпросително, здраво хванала ръката ми.

– Мислиш ли за нещо?

– Припомням си.

– Мм?

– Доста време съм живял тук – кимнах към бездушната редица от прозорци на лицевата страна на втория етаж.

Един прегърбен слаб старец с изпито лице под сивото кадифе на брадата си изплува от мрака, погледна подозрително към нас, след това разкриви устата си в усмивка.

– Добър вечер, господин Райън. Върнали сте се да хвърлите един последен поглед?

– Здравсти, Сенди. Не, малко недовършена работа. Ти все още тук ли си?

– Онази организация за разрушаване „Коупек“ ни държи тук, неколцина сме. Да гоним бездомните. Спомняш ли си, когато разрушиха онази сграда с двамата скитници в нея? Яко го отнесоха тогава.

Тръгнах към входа вдясно от мене.

– Кой е там?

– Стийв. Сигурно се е натряскал. Искаш ли да го видиш?

– Не особено.

Той съвсем не на място отдаде чест и каза:

– Добре, забавлявайте се. Не мога да разбера защо на някого ще му се прище да се връща отново тук. След три седмици всичко ще бъде опразнено и ще започнат да събарят.

Ние го изпратихме с поглед, а Кармен каза:

– Какво тъжно старче.

Взех ръката ѝ, изкачихме се по изядените от времето стъпала от кафяв камък и пристъпихме в зейналата паст на сградата.

Следите от обитателите все още бяха съвсем пресни, усещането, че хората бяха все още тук. Бледата светлина от голата крушка на тавана създаваше фалшиво усещане за топлина и хвърляше дълги странни сенки около нас. Някъде откъм дъното се дочу кашлица и някакво ломотене на глас, дрезгав от алкохола.

Професионален фенер с форма на кутийка и надпис „Коупек – Разрушаване“ беше заклинен между колоната и перилата на стълбището. Взех го и щракнах копчето. След това се усмихнах на Кармен, хванах ръката ѝ и се заизкачвахме по стълбите.

Пред вратата се спрях и обърнах главата ѝ към мене.

– Не казваш нищо.

Очите ѝ се усмихнаха. Тя махна с ръка към мрака отвъд светлината

на фенера.

– Какво да ти кажа? Всичко е толкова... странно. Неволна тръпка разтърси раменете й и тя се долепи до мене.

– Нещата, които вършиш, са... толкова различни. Никога не зная какво да очаквам.

– Такива са бандитските работи, котенце.

За момент тя изглеждаше угрижена, след това поклати леко глава:

– Всъщност ти вече не си Райън. В началото беше, но нещо стана с тебе.

– Не и аз, сладичко. Нищо в този отвратителен свят не може да ме разтърси. Харесва ми да съм единак. За мене това е единственият начин да тегля една майна на цялото стадо от тъпанари. Така мога да стоя настрана от гадните им организации и социални неправди и да ги държа далеч от мене. Така мога да пия своята чаша с отрова и в същото време да го раздавам мръсно, когато се опитват да ми набутат тяхната.

Натиснах бравата. Тя поддаде без затруднения и вратата се отвори.

Беше като да посетиш собствения си гроб.

Фотьойлът ми беше до прозореца. Малката разтегателна масичка, дадена ми от госпожа Уинкълър, все още стоеше на обичайното си място до стената. Някой беше задигнал огледалото и поставката за вестници. Когато насочих светлината към спалнята, рамката на леглото хвърли решетеста сянка върху отсрещната стена. Някой беше задигнал и матрака.

Отидох до прозореца и погледнах навън към улицата. Дебелият слой мръсотия върху стъклата размазваше всичко пред очите ми. Обърнах лъча на фенера към тавана и го оставих на пода, след което седна във фотьойла.

– Историята започва с „имало едно време“. Началото й е в Лисабон, където двама пияници, наричани Фредо и Испанеца, станали случайни свидетели на скриването на товар наркотици на борда на кораб. В сравнение с водоизместимостта на кораба опаковката не тежала нищо, едва осем килограма, но била с предполагаема цена милиони долари. Те дори не осъзнавали истинската й стойност. Няколко хилядарки – това бил върхът на въображението им. Но имало други, които знаели какво може да означава това. В пристанището те се свързали с едно испаноговорящо момче, Хуан Гонзалес. Той имал приятелче, което разполагало с парите за покупката. Това вече ни отвежда до моя стар познат Билингс. Въшката.

Не зная защо, но не почувствах обичайния прилив на кръв в главата, когато споменах името му.

– Хуан прави сделката за Билингс без проблеми, но вероятно преди да успее да прехвърли десетте бона, които са му били дадени, на Том и Фредо, те са отплавали. Хуан въобще не се интересува от десетте хилядарки... разбираш ли, той ще става партньор на Билингс в нещо наистина *голямо*. Той дори говори на жена си за прекрасните неща, които им предстоят... неща, които не можеш да направиш само с десет бона. След това идват търканията. Билингс не иска партньор. Големите неприятности вече се задавали и Хуан го усещал. Знаел, че няма никакъв шанс, и затова решил да защити жена си по единствения възможен за него начин. Дава ѝ онези десет бона и се опитва да се измъкне. Не стига много надалеч. Билингс го придебва, набутва го под колелата и камионът довършва работата. Билингс не се тревожи за останалите двама, тъй като те не са знаели кой всъщност прави покупката.

Любопитството в погледа ѝ се задълбочаваше. Езикът ѝ леко се движеше между зъбите, докато следеше мисълта ми.

– Но онези, другите двама... те са мъртви – каза тя.

– Зная, ще стигна и до това. Билингс вади осемте кила *стаф* на пазара. Не мога да си представя как е могъл да постъпи така тъпо, но явно алчността му е взела връх. *Осем кила!* Това е най-големият товар накуп, който е предлаган някога в Щатите.

Замълчах за малко, поразмислих и след това продължих разсъжденията си:

– Знаеш ли, те са чакали именно това.

– Те?

Тя беше приседнала върху разтегателната масичка и беше прихванала ръце под гърдите си, като неволно ги притискаше и те изпъваха плата на шлифера ѝ.

– Те, сладичко. Когато осем кила хероин се изплъзнат от ръцете на притежателите му, винаги ще се намери кой да дебне. Те винаги биха се справили с организиран грабеж, но не и със случайността. Не са знаели къде е, но са знаели, че след време все някъде ще се появи. Когато това е станало, те са тръгнали по следите на стоката, а на мушката е бил Билингс. Онзи калтак е поумнял, но прекалено късно. Когато мълвата, че стоката пари, плъзва наоколо, никой вече не изпитва желание да я има. Няма купувачи. Именно тогава Билингс разбира, че ще бъде очистен. Опитва се да се защити, като се свързва с едно от управленията по сигурността, но отново прекалено късно. Залозите са прекалено големи. Премахват охраната му, настъпват към него и са готови да го очистят. Приятелчето Билингс прави последния си ход. Той знае, че те искат

стафа не по-малко от самия него, и прави нещо, което вече е вършил, забърква ме в кашата. По дяволите, разучил е къде живея. Искал ме е мъртъв или окошарен... каквото и да е, но да си платя за ада, в който бях превърнал всеки от дните му с преследването си.

Спрях, поех си дълбоко въздух и отново се загледах във фигурите по тавана.

– Скрил е пратката в апартаментата ми, хлапе. Вероятно се е надявал да напише анонимно писмо или нещо подобно, но са го пипнали, преди да е успял да го направи. С последните си думи е успял да ме замеси. Сега слушай внимателно. От онзи момент нататък подземният свят раздрънка железата около тази история. Управлението по сигурността знае какво търси. Стафът трябва да бъде открит, преди истинските му собственици да са го докопали и да са го пуснали в обръщение. Капан без изход, хлапе. Имат две имена. Моето и на някой си Лодо. Онзи, другият, е убиец. Върхът на острието. Колелото в механизма, заложено от главния щаб на мафията, за да подсили програмите си по Източното крайбрежие и да поддържа нещата в ред. Лодо се появява сравнително рядко, зависи от това доколко хитра и голяма е определена организация и доколко тясно е свързана с определени правителствени кръгове. Наркотиците са нещо наистина едро – голям... легален... бизнес в някои страни. Лодо е важна брънка във веригата... и Лодо е само кодово име. Лодо трябва да е умен, недостижим, способен да действа, без да бъде заподозрян. А в момента Лодо е отговорен и за намирането на осемте килограма хероин.

Сега вече тя започна да разбира накъде бия:

– И през цялото време стоката е била... в апартаментата ти?

– Точно така.

Тя се огледа бързо наоколо.

– Тук?

Кимнах.

– Грешката е на Билингс. Той не е знаел, че съм се преместил.

– И всичко онова... е тук?

– Почти съм сигурен къде е.

Тя чакаше, а по лицето ѝ се четеше интерес. Станах и отидох в кухнята. Светлината, влизаща през очертаванията на вратата, падаше върху стенния кухненски шкаф встрани от мивката, с множество вътрешни прегради.

Измъкнах кутията и затворих шкафа. Ръката ми удари някаква чаша, която беше все още върху мивката, и тя се разби в пода.

Чух как Кармен изохка в дневната.

Поставих кутията до фенера и отново седнах.

– В тази дупка просто нямаше друг тайник – казах аз.

Кутията направо я омагьоса. Подбутнах стоката с крак.

– Осем кило. Милиони. Не един или два. Нито пък десет. Много повече. Напълно достатъчно да бъде изпозастрелян цял град.

– На външен вид... не изглежда чак толкова...

– Винаги е така.

– И ти я откри. Никой друг не успя. Само ти. – В гласа ѝ се долавяше възхищение. Тя се усмихваше.

– В началото се бях литнал. Парите, които Билингс беше спечелил на конни залагания. Ченгетата мислели, че това са парите, които съм му платил за стоката. Разбираш ли, през цялото време са ме мамили, а са си мислили, че стоката е у мене, и са се опитвали да ми я измъкнат. Знаели са, че така или иначе все ще трябва да изиграя мръсничката им игричка.

– Игричка?

– Ами да, скъпа. По някакъв шантав начин и аз се явявам ченге. Този път бяха подхванали играта на кръв и я водеха в двете полета, и то хитро. Аз им бях напълно непознат и не знаеха как да постъпят с мене. Това, което захванаха те, би могло да се определи като Максимален Риск. А аз обичам тия неща. Наистина улучиха ваксата. Но това, което ми харесва най-много, е нещото, което им казах още в началото, оказах се напълно прав. Става въпрос за нещо по-голямо от цялото им проклето управление, както и от пълчищата гангстери в задния ми двор. И тази игра е поне толкова моя, колкото и тяхна. Ако ми скимне, бих могъл да я захвърля недовършена, като презряла ябълка. Единствено аз.

Внезапно изстрелях въпроса си:

– Какво те накара да я подхванеш, Кармен?

Тя се смръщи и ме погледна въпросително.

– Искам да кажа, да приемеш работата.

– Работата?

– Лодо – казах аз разнежено. – *Моята прекрасна възлюблена е Лодо.*

Дъхът ѝ секна.

– Райън!

– Ще се опитам да отгатна, хлапе. Ти ще сверяваш. Може би не си го правила досега, затова внимавай. Вгледай се внимателно и ще видиш едно хлапе, което е принудено да се навърта край масите за комар и да слуша приказки и кроежи, които не са за детските уши. Ще видиш

момиченцето, което привиква към лесните пари от най-ранна възраст, което се учи на техниката на игра от експерт и което открива в себе си вкус към тия неща, който пък вкус се превръща в истинска страст.

Постарах се да произнеса следващите думи бавно:

– Ще видиш момиченцето, което пръсва черепа на мъж от три метра, и ще се размислиш върху въздействието на случилото се върху вече загиващия му ум.

В този миг силна тръпка разтърси раменете й, а красивото й лице се изкриви като от силна болка.

– Престани, Райън! Нещата, които отгатваш...

Поклатих глава:

– Вече няма да отгатвам, котенце.

Зъбите й се впиха в устната, а очите й плувнаха в сълзи, които се стекоха надолу по лицето й.

– Лодо беше оставил нишка, свързваща го с Билингс... много тъничка, преднамерена. Лодо е трябвало да поддържа връзката, за да може да влезе в играта, ако тя започне, и въпреки това да не попада под подозрение. Тази нишка е милият букет, изпратен на покойния, като възможен жест на разплата. Аз я проследих. Следващият ти ход беше лесен. Когато обядвахме заедно за първи път, ти отскочи до тоалетната, което е съвсем нормално, но звънна и по телефона да ми лепнат опашка. Ти уреди всичко около засадата при бърлогата ми, като използва калцата от средите, и се оттегли да изчакаш.

– Райън... – Очите й молеха. – Нима мислиш, че аз бих могла да го направя.

– Разбира се. Ти не натискаш спусъка лично. Ти само се обаждаш по телефона. Операция „убий го“ се задействува автоматично. Но нещо се обърква и работата не става. Идва време за втората голяма фаза. Да бъда къткан за събиране на информация. По това време все още съм загадка. Никой не може да разбере защо въобще съм в играта. По дяволите, не съжалявам за това, дори не съм го знаел.

Тя поклати глава, за да ми покаже, че всичко това е погрешно, напълно погрешно, но аз дори не я погледнах.

– Приятелят ми Арт умря, преди да се досетя. Това момче имаше някои големи връзки. Те отидоха прекалено далеч. Той е проявил голям героизъм в италианската кампания през войната. Спечелил си беше много приятели там. Беше се обадил на един от тях да му снесе малко информация. Онзи беше открил, че Лодо е кодово название, и беше на път да разбере кой се крие зад него. И Арт трябваше да умре. Случайността

отново се намеси. Ти не си я търсила умишлено... просто машинката е била там и толкова.

– Машинката?

– Магнитофонът, прикачен към телефона. Един в офиса и един вкъщи. Засякла си разговора ми с Арт и си го убила или си изпратила да го убият.

– Не!

Свих рамене:

– Всъщност за мене няма значение кой го е направил. Предпочитам да мисля, че си била ти. Междувременно организацията ти се заема с двамката от Лисабон. Единият е очистен, но другият се изплъзва. Играта е била изцяло в ръцете ти, след като ти разкрих кога е възможно да открием втория. Привикала си хората си там и когато контактът беше установен, убиха момъка под носа ми и прочистиха следата.

Облегнах се назад във фотьойла и изпружих краката си.

– Сега вече твоята организация щеше бързо да нагълта дебелите пачки.

– Моля те, Райън...

– Ти ме подхлъзна, моето момиче. Сега съм огорчен от цялата история. Огорчен съм от това, че когато нещата се затегнаха, ти засвири сбор. Бяха свикани всички големи в бранша, патлаците от цялата околия. Изведнъж започнах да мисля като ченге и ми се прищя цялата проклета компания да бъде натръшкана. Изведнъж разбрах, че в замяна на това бих могъл да бъде полезен. Изведнъж прозрях, че да си играеш на гангстери не е чак толкова велико, защото в края на краищата това е игра с неща, които мразя.

Поех си дълбоко дъх.

– И изведнъж намразих тези неща, защото започнах да се влюбвам, за първи път в живота си, и не зная дали това ще ми се случи отново. Изведнъж почувствувах нещо, което се повтори, когато влязохме тук. Но свърши. Всичко свърши. Натрупаха се грешки и вече всичко свърши.

И тогава тя ми показа колко съм сгрешил в първото и колко-прав съм бил за второто. Грешката все пак си оставаше моя, тъй като си бях помислил, че ще мога да извадя пистолета си преди още да е мръднала. В това бях сгрешил. И всичко отиваше към края си. В това бях познал.

Виждах дупката в края на автоматичния й пистолет със скрит ударник. Беше нещо омагьосващо, едно бездънно черно око. Загледах се в

усмивката на Кармен над мерната му линия. Отначало беше напрегната, но после се отпусна.

Тя беше все така красива.

– И какво щеше да правиш, Райън?

Свих рамене, докато мислено преценявах разстоянието помежду ни. Можех и да опитам, но нямаше да има никакъв смисъл.

– Знаеш ли, прав си. – Тя разтърси глава и косите ѝ се разпиляха по раменете. – „Пийтър Хейнис Къмпани“ е параван. Съвсем законна, икономически стабилна. Идеално място за съхранение на... други документи. Добър източник на доходи, за да бъде поддържана една ключова фигура откъм доходи и стил, докато потрябват нейните услуги. Папката с личната ми кореспонденция би разкрила много неща на един експерт по шифрите, но би била абсолютно безсмислена за всеки друг.

Когато ѝ се ухилих мрачно, тя каза:

– Само този малък факт е достатъчен да унищожи половината ни организация.

Но вече беше прекалено късно.

– Какво щеше да правиш, Райън?

– Не зная.

– Да ме убиеш?

Не можех да я лъжа:

– Не.

– От тебе никога няма да излезе гангстер. Със самото ми предаване на полицията ти би бил оправдан. Би могъл отново да се измъкнеш чист. Мисля, че сега наистина ти се ще именно това. С мене би могло да се случи едно от двете. В това положение – или столът, или, при много добър адвокат, вечно заточение под опеката на психиатричната институция. А не бих могла да живея по този начин. По-добре мъртва.

Лицето ѝ се смекчи и светлината проблясна по влажните вадички, набраздили страните ѝ.

– Само че ти не можеш да ме убиеш, Райън. Защо?

– Какво значение има?

Едва успях да различа думите ѝ:

– Има значение.

– Казах ти вече. Влюбих се. Като глупак. Сега плащам за това, че съм бил глупак. През целия си живот съм се присмивал на идиотите, които са се оплитали в мрежите на любовта, но след това ми се случи и на мене. Поне няма да страдам дълго. Сега ще те накарам да го направиш по-бързичко, котенце.

– Моля те, недей! – Беше притиснала устна между зъбите си, сякаш се опитваше да преглътне нещо. – Наистина ли ме обичаш, ирландецо?

– Добре, хлапе, хайде посмей се за последно! На глас. Наистина. Ти беше единствената. Обичах те страшно много.

В гърдите ми сърцето се блъскаше в ребрата, защото знаех, че приближава, и не знаех дали ще боли, или не, беше ме страх. Погледнах я в очите и се опитах да отгатна мислите ѝ. Но не успях да проникна през сълзите. Нещо я накара да се усмихне така, както преди, когато още не знаех всичко онова, което вече бях научил, и когато можех да я гледам, да я искам, да се надявам. Очите ѝ бяха спокойни и пълни със сълзи, а в дълбините им се четеше онова, което ставаше в душата ѝ... виждаше се как дойде осъзнаването, анализът, отхвърлянето на онова бъдеще и после решението. Тogaва изведнъж я видях любяща, готова да даде единственото нещо, което искаше да ми даде, и преди да успее да изтръгна заседналия в гърлото ми вик, и преди да успее да направя някакво движение, за да я спра, тя каза:

– Обичам те, човече!

След това сви ръце и обърна пистолета към сърцето си, като повтори същите думи, само че този път те бяха заглушени от изстрела на пистолета.

КРАЙ

© 1959 Мики Спилейн
© 1993 Лъчезар Живин, превод от английски

Mickey Spillane
Me, Hood!, 1959

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2008

Публикация:

Мики Спилейн. Аз, единакът!
Първо издание

Превод от английски Лъчезар Живин, Анжела Лазарова
Редактор Милена Попова
Художник Борислав Ждребев
Компютърен дизайн Матей Тошков
Коректор Нина Иванова

Формат 84×108/32. Печатни коли 9. Цена: 17 лв.

ИК „Д. Яков“, София, 1993
Печат ДФ „Абагар“ – печатница В. Търново
с/о „АЛЕТЕЯ“, София

Me, Hood!, A Corgi book
Transworld Publishers Ltd., 1963, London

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4973>]